

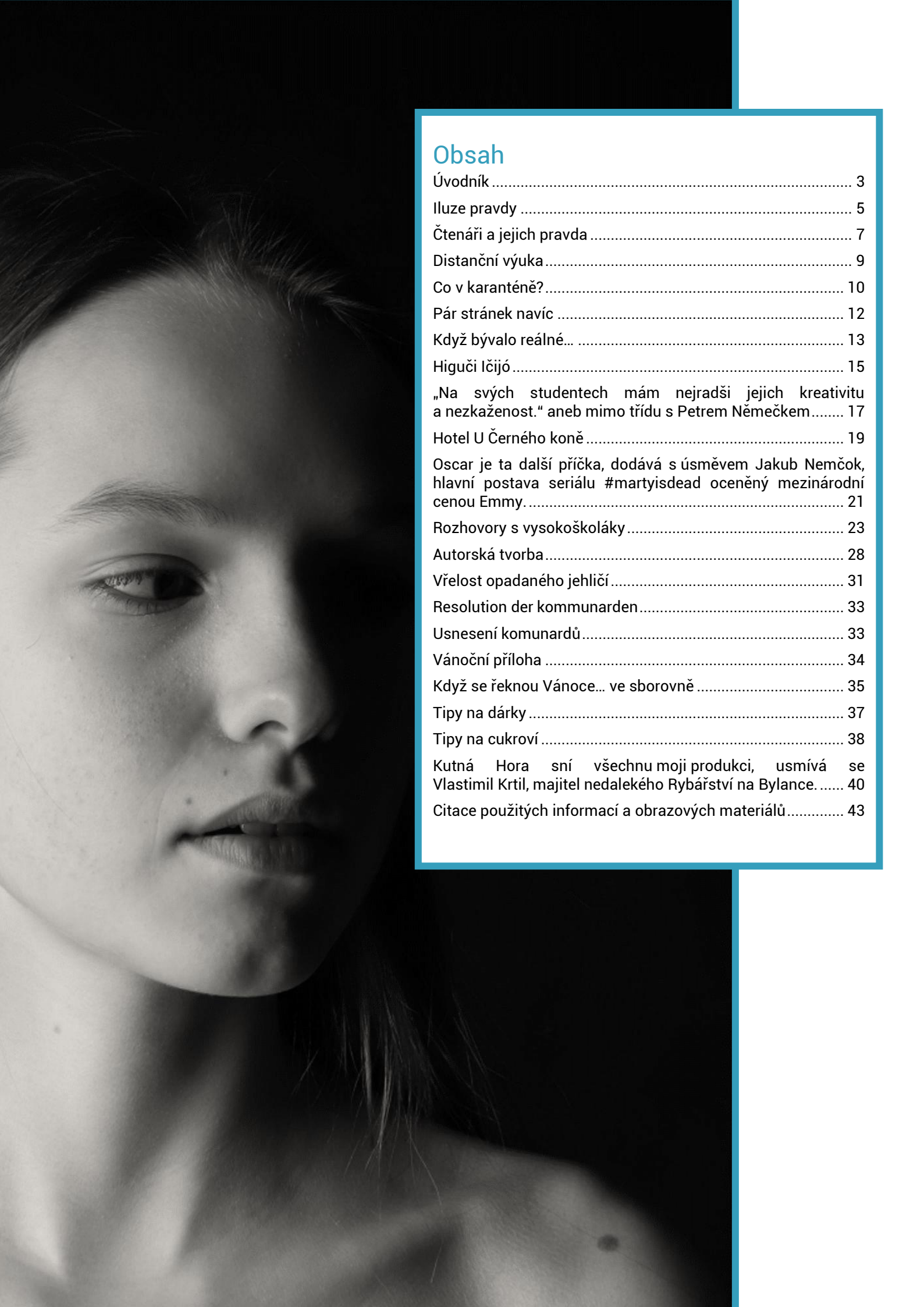
ORTO

- **PRAVDA**
Pravda iluze a čtenářů
- **ROZHOVORY**
Mimo třídu s Petrem Němečkem
O hotelu U Černého koně
- **ZE ŽIVOTA STUDENTŮ**
Distanční výuka
- **AUTORSKÁ TVORBA**
básně, ilustrace, tvorba

VÁNOČNÍ PŘÍLOHA

VYDÁNÍ 3 | PROSINEC 2020

Obsah

Úvodník	3
Iluze pravdy	5
Čtenáři a jejich pravda	7
Distanční výuka	9
Co v karanténě?	10
Pár stránek navíc	12
Když bývalo reálné... ..	13
Higuči lčijó	15
„Na svých studentech mám nejradši jejich kreativitu a nezkaženost.“ aneb mimo třídu s Petrem Němečkem.....	17
Hotel U Černého koně	19
Oscar je ta další příčka, dodává s úsměvem Jakub Nemčok, hlavní postava seriálu #martyisdead oceněný mezinárodní cenou Emmy.....	21
Rozhovory s vysokoškoláky	23
Autorská tvorba	28
Vřelost opadaného jehličí	31
Resolution der kommunarden	33
Usnesení komunardů	33
Vánoční příloha	34
Když se řeknou Vánoce... ve sborovně	35
Tipy na dárky	37
Tipy na cukroví	38
Kutná Hora sní všechnu moji produkci, usmívá se Vlastimil Krtíl, majitel nedalekého Rybářství na Bylance.....	40
Citace použitých informací a obrazových materiálů.....	43

ÚVODNÍK

Milí přátelé, studenti a učitelé, čtenáři!

Přichází čas Vánoc, který doufejme, prožijeme v klidu a budeme se po něm moci vrátit zpět do školních lavic a jakž takž normálního režimu. A pokud by se někomu o těchto svátcích zastesklo po škole, nebo se jednoduše nudil, najde snad rozptýlení na stránkách našeho časopisu.

Tématem tohoto vydání je Pravda. Co vlastně slovo „pravda“ znamená? Je pravda jen jedna jediná, nebo má každý tu svou? I nad tím se naši studenti zamýšleli a vy si výsledky jejich myšlenkových pochodů můžete přečíst právě na těchto stránkách. Pravda je zcela jistě spojená i s naším národem. Vzpomeňme si přeci na slova napsaná na vlajce prezidenta republiky – „Pravda vítězí“. Otázkou je, jestli je toto heslo pravdivé. Zvítězí opravdu pravda nad lží v každém případě? Nebo někdy někdo vymyslel tak dobrý způsob zamlčení pravdy, že se na něj dodnes nepřišlo?

Díky těmto otázkám si jistě uvědomíte, že rozpoznat pravdu není zas tak jednoduché. Proto by měl každý člověk oplývat dostatkem kritického myšlení, aby se vždy na chvíli zarazil a řekl si: „Mohu tomuto tvrzení věřit? Je jeho zdroj dostatečně důvěryhodný?“. Tato nebo podobná slova jste ale již určitě slyšeli ve spojitosti s hoaxy, nebo jinými dezinformacemi. Nesmíme však zapomenout, že lži se nenacházejí jen na internetu, ale všude okolo nás. A to, čemu dnes říkáme „hoax“, tu bylo mnohem dříve, než si mnozí z nás uvědomují, jen v jiné formě.

Snad si tedy z tohoto dílu opět něco odnesete a najdete zde alespoň jedno dílo či článek, který na vás zapůsobí. Ať už ve spojitosti s pravdou, nebo s něčím jiným. Příjemné počtení!

Za celou redakci Alice Havelková

THE TRUTH

ILUZE PRAVDY

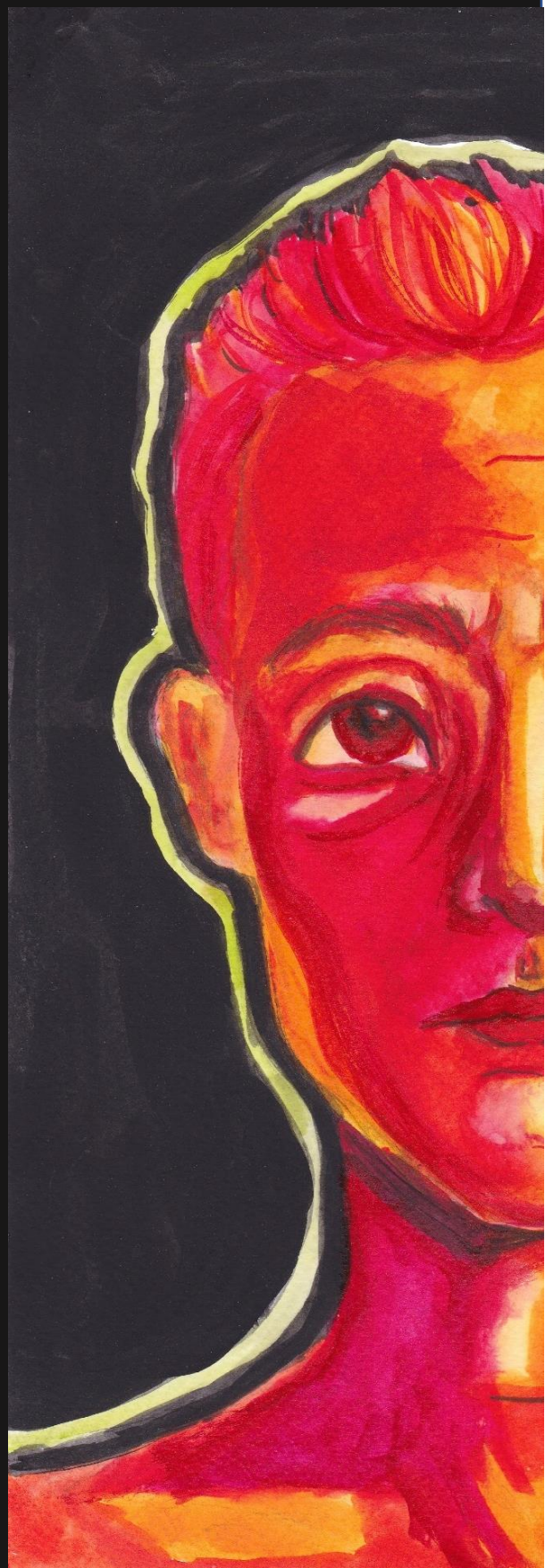
PRAVDA ILUZE

Lucie Abigail Kopelentová, V7A

Lidé hledají pravdu a snaží se odhalovat lež. Hledáním pravdy se snaží najít absolutní jistotu a odhalováním lži odstraňují zlo světa. Často však lidé najdou pravdu tam, kde jiní našli lež. Je pravda tam, kde jsem ji našel já, či vy? Je pravda za jistých okolností lží, a lež pravdou? Jaký smysl tedy pravda má, co jí, vpravdě, je?

Dovolím si tvrdit, že pravda nemá sama o sobě smysl. Na pravdu se snažíme dosáhnout, zachytit se jí, a když ji máme už už na dosah, zdánlivě zmizí. Pravda je však jako fata morgána – nezmizela, protože nikdy nebyla. Pravda je vpravdě iluzí. Hovoříme-li o pravdě, musíme hovořit o pravdě něčemu náležící.

Mluvíme-li o něčí pravdě, začne samotný pojem pravdy nabývat smyslu. Ačkoli jsem bytostně přesvědčen o blankytnosti jezera, ve kterém se odráží širošířé nebe, vy jej vidíte šedavé, možná spíše nazelenalé a nahnědlé, a vlastně ve vás vůbec nevzbuzuje pocity půvabu a krásy. A to samo o sobě nemusí být otázkou našeho myšlenkového a bytostného vnímání světa – nakonec i to, co oba vidíme, se liší bez ohledu na to, že jde o jiný úhel pohledu. Samotný proces vidění je zrádný a veškeré informace, jež se vám dostanou do mysli, prošly přepracováním, které je u nás všech rozdílné. A proto je nebe lehce zelené a má červená je vaší zelenožlutou. Mou pravdou jsou vaše rudé líce a vaší zase mé zelenožluté retы. Největším předpokladem pravdy tak, jak ji běžně vnímáme, je však její absolutnost. Jak ale vidíme, pravda není absolutní. A nejen že není absolutní, má mnoho tváří. Tu se zkracuje a tu natahuje, tu se směje a tu pláče, tu je křehkou nymfou a tu seschlou stařenou. Má vůbec pravda něčemu náležící nějaký význam? Je pravda jedince absolutní? Pokud je pravda absolutní, pak by měla být neměnná. Žádný rozumný člověk na světě se nespokojí s výrokem, že pravda je neměnná – lidské názory, pakliže se člověk vzdělává, roste a stává se rozumnějším, se mění. A proto ani taková pravda není absolutní. Tak, jak lidská natura věci ráda pojmenovává, i pro toto je v jazycích pojem. Tedy to, čemuž nyní říkáme pravda, načež později shledáme, že jí není, nazýváme iluze. A proto veškerá lidská pravda je jen iluzí. A iluze je, v jistém slova smyslu, víra. Lidské poznání netkví v tom, zda člověk nalezne pravdu, ale v tom, čemu se rozhodne věřit.

Nezáleží na tom, na jakou cestu se člověk vydá; ať již zkoumá krásy nedozírného vesmíru pomocí exaktních věd, které produkují výsledky, jejichž pravdivost ověřuje experimenty, ať zkoumá svět skrze bytost člověka či se snaží svět různými mechanismy číst, má vždy jen jedno – svou víru, svou pravdu, svou iluzi.

Vědecké metody se na víru ani pravdu nespolehají. Vědecké metody se spolehají na shodu teorie s experimentem, a pakliže mezi experimentem a teorií nenastane shoda, teorie je vyvrácena¹. Teorie lze pouze vyvracet, nikoli potvrzovat. Stejně tak, jako my můžeme své víry, své pravdy, své iluze pouze vyvrátit, nikoli potvrdit.

¹ Vizte Popperovu břitvu či falzifikovatelnost v kontextu filosofie vědy.

ČTENÁŘI A JEJICH PRAVDA

Alexandra Lacinová, C2A

Lidi čtou, dokonce i já sama nacházím zálibu v knihách, ale jaká je pravda o jejich čtení a propadání do světa, který ani neexistuje?

Začala bych úplně od základu. Když si knihu vezmeme do našich rukou, hledáme v ní klidné útočiště před zlým, velkým světem, který by nás nejraději mučil všemožnými a hlavně nemožnými úkoly. Takže jsme vlastně daleko od svých problémů, dá se říct. Co si ale čtenář z počátku neuvědomí, je pocit nedostatečnosti ve spoustě věcí, se kterými se denně setkáváme v našem běžném životě.

Čteme o snech, které se zdály autorům našich oblíbených kousků, ve kterých si vysnili, svůj dokonalý svět plný "nemožných" zázraků, kde v jejich příběhu jsou hrdinové ti a ti, umí to a to, dělají to a támhleto a tak dále. Jenže v našem světě, v tom mimo knihu, tomu tak není. Nemůžeme jen tak najít protějšek, který jsme si vysnili díky knihám, které jsme s chutí přečetli.

A pravděpodobně se náš úhlavní nepřítel nestane láskou našeho života nebo, co já vlastně vím.

Asi nenajdeme nikoho s uhlově černými vlasy, fialovýma očima a s křídly, to prostě nejde. Ano, vlasy, které jsou uhlově černé tu najít můžeme, nebo fialové oči snadno vyřešíme kontaktními čočkami, ale ta KŘÍDLA? Kde vezmeme ta křídla, paní Maasová?

Moje pointa je, že naše kritéria v chování a ve vzhledu lidí mají tak vysoké hranice, kterých prostě nikdo nedosáhne. Když se hranice nesníží, může být pak nějaký jedinec nešťastný, kvůli čekání na toho *pravého*, i když ho už třeba daný člověk našel.

Podám vám to po lopatě, zřejmě nikdo nebude takzvaný bad boy, co na večírcích nepije alkohol, je nesmírně protivný k ostatním, ale na vás bude milý a láskyplný, za to ale bude tak žárlivý, že nebudete moct jít ani na pracovní oběd bez dozoru.

Další častá chyba lidí s knihou nebo bez knihy je taková, že si mnohdy myslí o nás čtenářích nepravé informace.

Představte si mladou dívku, nebo kluka, kteří sedí v parku na lavičce za krásného slunečného dne s knihou v ruce, kolem nich pobíhají jejich vrstevníci a oni si prostě jen tak čtou. Co byste si o nich mysleli? Nejspíš pomyslíte na to, jak klidní jsou a jaký bezstarostný život mají. Nebo byste je hned z počátku zařadili mezi introverty, protože se nehlasí ke svým vrstevníkům, a tak jsou nejspíš *stydliví*. To je právě ten problém.

Jak se říká: 'Nesuď knihu podle obalu.' Tímto neříkám, že každý *knihomol* **ne musí** být to, co zde povídám, může být přesně takový, jaký se zdá, ale řekněte mi, znáte nějakého člověka, který se řadí do skupiny introvertů? Pak jistě víte, že potom co se jinými slovy otrká, byste o něm mohli říct s čistou duší, že je *extrovert*.

Ale zpátky k tématu: Nikdy nevíte, co se komu honí hlavou, jaké může mít problémy, nebo naopak, jaké problémy *nemá*. Když vidíte čtenáře na lavičce, který se lehce usmívá nad dějem v knize, neznamená to, že netrpí. Taky je z masa a kostí, taky zažívá každodenní stres, před kterým se chce schovat, a tak se schová do knížky. I vy nečtenáři to děláte. Utíkáte ke hrám, utíkáte k filmům nebo seriálům, anebo si jdete zaběhat, co já vím, každý řeší své problémy jinak.

Asi byste řekli, že když někdo čte, bude nesmírně chytrý. V písmenkách? Ano. V interpunkci? Převážně ano. V chemii? Myslíte mnoholicný lektvar? Jistě, ten vám udělám, ale rozdíl mezi

anodou a katodou po mně prosím nechtějte. A co dějepis? Nó, mohu vám popsat, jak padly a znovu povstaly *Bradavice*, ale u toho už asi skončím.

Toto berte s humorem, protože když se knihomol podívá do učebnice, na všechny otázky vám zajisté odpoví. Proto záleží na stylu knih, který vás baví. Jestli vás zajímá historie, nevyberete si žánr obsahující fantasy. Jestli vás baví vymyšlený svět, tak rozhodně nepolezete do žánrů představující minulost, že? Nebo tedy... pokud to není povinná četba, samozřejmě.

Tady se zastavím. Povinná četba. Věděli jste, že je víc druhů čtenářů? Já osobně je dělím do čtyř kategorií.

1. Čtenáři, kteří nic nečtou, kromě učebnic.
2. Čtenáři, kteří čtou **pouze** z takzvaného 'donucení', neboli *povinná četba*.
3. Čtenáři, kteří čtou vše.

A nakonec, čtenáři, kteří čtou vlastní matroš, ale povinná četba je nebaví.

Jelikož o prvních třech kategoriích toho moc nevím, tak bych vám ráda popovídala o té čtvrté kategorii. Ano. Povinná četba mě nebaví. Ne kvůli tomu, že by mě třeba klasika nebo poezie nudila, tak tomu není, oboje mám ráda, ale když vím, že mě tíží termín, do kterého tu knihu mám dočíst... prosím pěkně, takhle to prostě nepůjde! Je to totiž nejlepší způsob, jak naštvat čtenáře... tedy to a když mu vezmete rozečtenou knihu a zavřete ji bez záložky, věřte, že čteme o bojovém umění a nebojíme se ho použít!

Já se neřadím do nejrychlejších čtenářů, kteří za den přečtou bilion knih, ale ani do čtenářů, kteří přečtou za rok žádnou, až jednu knihu. Já jsem ve zlatém středu. Ročně přečtu okolo třiceti knih, když se zadaří a mám více času a nálady, tak i víc, když se nezadaří, tak i méně. Tím chci říct, že když mě pohltí takzvaná **čtecí krize** neboli 'nemůžu číst', 'nechci číst' a 'nebudu číst', která vám chuť na čtení překazí na dobu neurčitou, tak se přeci do toho nutit nebudu.

Tím chci říct, že čtení z donucení spoustu lidí odhání od chuti ke čtení, nebo jen k najetí toho správného žánru *pro ně*. Znam spoustu lidí, kteří nechtějí číst, jen proto, že byli nuceni přečíst něco, co bylo psáno jinou verzí českého jazyka a sami tomu moc nerozuměli. I já mezi ně patřila, tedy do čtvrté třídy základní školy, kde jsem si poprvé vybrala něco, co mě bavilo a co jsem chtěla číst sama. A protože kdyby nebylo jednoho dne v hodině informatiky, **nikdy** bych asi nezačala číst a pokračovala ve slavném hraní počítačových her, jak tomu bylo do mé *první* knihy (samozřejmě nebyla první, ale byla první, kterou jsem přečetla bez toho, abych ji četla babičce, nebo mamce před spaním... nebo obráceně). Ta kniha se jmenuje *Selekce* od Kierky Cassové. Zrovna vyšla a už jen kvůli tomu nádhernému princeznovskému obalu jsem byla rozhodnutá si ji přečíst. Mamka mi nevěřila, když jsem jí řekla, že chci knihu, která má více než třicet stran a velikost písmen jedenáct. A já ji přečetla. Chvilí to trvalo, ale opravdu jsem ji dočetla. A pak vycházely další díly a tím začala má knižní závislost. Osobně si myslím, že kdyby si každý zašel do knihkupectví, našel by něco, co by ho zaujalo.

Na závěr bych jen uvedla, že když si chcete odpočinout od svého nekonečného života, zkuste si vzít knihu. Protože vaše tělo vypne a vy se na chvíli podíváte do jiné země a budete moci utéct už od tak stresující karantény a zkusíte si třeba jaké je to být lovcem stínů, čarodějem, vlkodlakem anebo mořskou pannou. Cokoli se vám líbí, nikdo vás soudit nebude. Stůjte si za svým rozhodnutím a bojujte za něj!

A nakonec citát od člověka, po kterém je naše gymnázium pojmenované:

'Je zoufalé nemít rozečtenou krásnou knihu, nemít v zásobě nic, co bychom mohli otevřít bez zklamání.' - **Jiří Orten**

DISTANČNÍ VÝUKA

Alenka Votavová, V6A

Někteří na ni nadávají, jiní si ji nemohou vynachválit. O čem je řeč? – O distanční výuce. Ať už jste jejím fanouškem nebo se při ní nemůžete soustředit, můžete si být jisti, že v tom určitě nejste sami. Na základě rozeslaných dotazníků jsme pro Vás zpracovali výsledky. Tak schválně, čekali jste to?

Výsledky ukázaly, že studenti zvládají distanční výuku vcelku obstojně s průměrem 2,3, což je krásná dvojka.

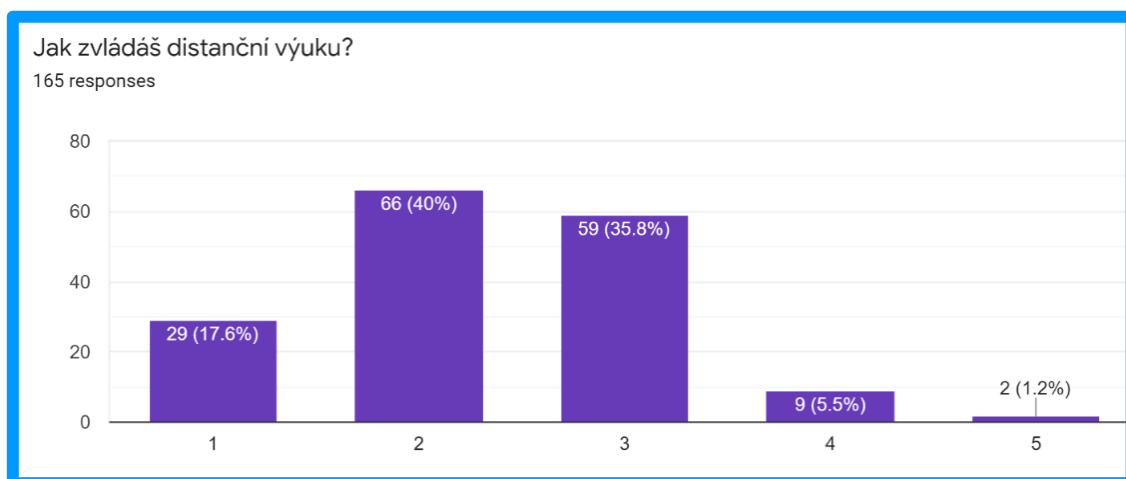
Pokud jde o soustředění během hodin, tam už se odpovědi rozcházejí více. Většina studentů se dokáže soustředit jen při některých předmětech. U velké části za nesoustředění může spíše lenost, neboť je nikdo nenutí dávat pozor. Někteří si také stěžují na délku online hodin a mají problém soustředit se celých 45 minut. To už někteří učitelé vyřešili a online hodiny zkrátili.

Další kategorií, na kterou jsme se zaměřili, bylo množství učiva. Dle výsledků si studenti myslí, že učení je více než při prezenční výuce. Jen málo studentů zaškrtnulo možnost, že učiva je méně. Ovšem mnozí poukazují na fakt, že testů a látky je sice méně, ale při děláním úkolů stráví mnohem více času.

Ohledně zvládaných/nezvládaných předmětů je stav vyrovnaný, to znamená, že předměty, které někdo nezvládá, jiný zařadil do těch, které zvládá. Objevily se i odpovědi, kdy studenti zkrátka nemají problém s žádným předmětem nebo naopak žádný předmět, tak úplně nezvládají.

Negativa distanční výuky jsou asi předvídatelná. Nejčastěji se objevovalo množství času strávené nad úkoly, nestíhání látky nebo absence motivace k učení. Dalším častým negativem byl čas strávený u počítače a nedostatek kontaktu s kamarády.

Abychom náš článek zakončili kladně, mezi pozitiva studenti psali především rozvoj samostatnosti a možnost vlastního rozvržení času, dále pozdější vstávání a s tím související větší množství volného času, které ocenili především dojíždějící, protože jim odpadá čas strávený cestou do školy. Další možnou výhodou je například domácí prostředí, ve kterém se některým studentům lépe pracuje. Na závěr snad už jen vyjádření podpory, a to nejen studentům, ale také učitelům, pro které je tento stav stejně nový a neznámý. Doufám, že s distanční výukou nemáte až tak velké problémy a vše se obrací k lepšímu. Tak snad brzy ve škole a já jdu na online hodinu... 😊

CO V KARANTÉNĚ?

Monika Sladká, C2A

Tato doba je náročná pro všechny. Je normální, že se doma nudíme, dokonce smutníme nad promrhaným časem. Tak to ovšem nemusí být, volný čas jde využít i užitečně! Co dělat doma se spoustou času Vám poradí tento článek!

- Naučte se nový jazyk. Existuje spousta aplikací a podcastů zaměřené na jazyky.
- Přečtěte si knihu, na kterou už máte dlouho záľusk!
- Zkuste meditovat! Studie dokázaly, že meditace pomáhá v mnoha směrech.

- Vařte, pečte, smažte! Kdy jindy si najdete čas na dlouhé hodiny v kuchyni?
- Cvičte – nyní máte jedinečnou příležitost změnit svůj životní styl a zlepšit fyziku.
- Deník vděčnosti – Každý den si do deníku napište alespoň 3 věci, za které jste vděční.

- Napište si seznam věcí, které chcete dělat po karanténě.
- Předělejte si pokoj! Udělejte si místo, kde trávíte hodně času, příjemnější! Inspiraci najdete například na Pinterestu.
- Proberte šatník. Je to dlouhá práce, která se ale vyplatí.

- Prodejte nechtěné věci. Nejen, že si uvolníte doma místo, ale také si přivyděláte.
- Vyrábějte dárky. Nyní, kdy jsou obchody zavřené, se to hodí. V časopise najdete tipy na dárky, které jdou vyrobit.
- Zapojte se do výzvy. Ať už je vaším koníčkem cokoli, pravděpodobně se na internetu nachází výzva (challenge) rozvíjející vaše hobby!

- Udělejte si pořádek v mobilu, pokoji, na počítači...
- Napište si, čeho chcete dosáhnout a co se chcete naučit. Potom budete mít jasné, co ve volném čase dělat!
- Napište vašim idolům. Nikdy nevíte, třeba odpoví!

- Navštivte virtuální muzeum.
- Podívejte se na online muzikály a divadelní hry.
- Nabídněte někomu online doučování – spousta žáků a studentů postrádá vědomosti.

- Pište příběhy na aplikaci Wattpad.
- Naučte se základy znakové řeči.
- Podívejte se na nějaké TED talk přednášky, jsou velice zajímavé a možná vám změni život!

Ahoj, milí Orteňáci,

vítám vás v mé nové rubrice, která ponese název Lifestyle okénko. Jsme na střední škole, náš život teprve začíná, a tudíž je na nás, jaký životní styl si zvolíme. A právě proto tu vždy naleznete „**Lifestyle okénko**“, kde se čas od času rozprávím o zdravé stravě, někdy zabrousíme na téma vztahů, a jindy se spolu zase rozběhneme po papíře a povíme si o sportování a cvičení. Nyní již však k prvnímu tématu. Tentokrát si vysvětlíme, **co vlastně takový zdravý životní styl znamená**.

Při každých narozeninách nám naši blízcí přejí hodně štěstí a zdraví. Tudíž si přejí, abychom my byli šťastní a zdraví. A přiznejme si, že i my si to přejeme. Protože cílem našeho života je být šťastným a zdravým člověkem. Nejprve si pojdme rozebrat slova, která jsem již několikrát skloňovala. **Co znamená být šťastný? A jak poznám, že jsem zdravý?** Ačkoli se to zdá jako náročná debata a téma k řešení na několik hodin, což tak klidně může být, odpověď je vlastně velice prostá. Připadám si právě teď jako šťastný a zdravý člověk? Odpovězte si sami, protože váš pocit je to jediné důležité.

Teď, když už víme, jak na tom jsme, jsou tu dvě možnosti, jak postupovat. První, **odpověďel/a jsi, že se necítíš jako šťastný a zdravý člověk**. Jsi tu správně, pojdme s tím něco dělat. Cesta je náročná a dlouhá, ale jakmile začneš dělat první krůčky ke zdravému životnímu stylu, hned poznáš změny. A druhá možnost, cítíš se **šťastně a zdravě**. Super! Gratuluji! Ale ani tohle neznamená, že přestanu s tím, co dělám, a že se nebudu zlepšovat. Znamená to pouze to, že právě teď jsem spokojený/ná se svým životem a chci pokračovat. Protože mým snem sice je být šťastný, ale to neznamená dojít do bodu, kdy již šťastný jsem. Znamená to být šťastný po celý můj život. Proto **nepřestávej!**

Zdravý životní styl není jen o štěstí a zdraví. Ani jen o lásce a přátelství. A ani pouze o spalování kalorií. Jde o soubor všechno. O dokonalou kombinaci. O skvělý balanc. Spoustu lidí by si mohlo myslet, že žít zdravým životním stylem znamená trávit hodiny ve fitku a jíst jen ovoce a zeleninu. Oprava. Ne, tu skupinu bych nenazvala spoustou lidí. Nazvala bych jí skupinou neinformovaných lidí. Protože jen lidé, kteří se o toto téma nezajímají, mohou takové nesmysly tvrdit. Zdravý životní styl totiž není jen toto. Samozřejmě, chodit do posilovny je skvělé. A přiřadit ke svému jídlu ovoce a zeleninu, také báječné. Ale jak jsem již říkala, nejde jen o tyto aspekty. Ten skutečný zdravý životní styl je o tom, že **se těším ze zdravého jídla**, které dostanu na talíř, avšak nevyčítám si, pokud se po obědě odměním čokoládovým bonbónem. Je o tom, že **se pochvám**, když v sobotu večer uběhnu sedm kilometrů, ale v neděli si dopřeji odpočinek u Netflixu, protože se mi zkrátka nechce jít běhat a jsem unavený/á. A v neposlední řadě je také o tom, že si užívám svého šťastného života s lidmi, které miluji, ale pokud se **někdy cítím na dně, řeknu si, že je to naprosto v pořádku** a dopřeji si trochu času sám/sama se sebou.

To je ke stručnému představení zdravého životního stylu vše. V příštích článcích se můžete těšit například na nějaké zdravé alternativy vašich **oblíbených receptů, tipy na cvičení, anebo zamyšlení k tématu motivace**.

Mějte se krásně

Aneta Neprašová, C1B

PÁR STRÁNEK NAVÍC

Kristýna Myřátská, C2A

Asi každý se občas zamyslí nad tím, jaký byl první československý prezident. Opět se setkáme s několika názory i označeními, a nejlépe si my sami určíme zlatý střed. A tak se čisté pravdy dočkáme skutečně málokdy, jelikož ti, kteří například právě TGM znali osobně už zde nesetřívají. Naštěstí jejich paměti zaznamenávají někteří současníci, aby se svědectví nevytratila. Stejně tomu tak je v případě titulu „TGM: Proč se neřekne pravda?“, v němž je sepsáno Jindřiškou Smetanovou vyprávění osobního tajemníka Antonína Schenka o prvním československém prezidentovi.

Kniha začíná přijetím tehdejšího právníka Antonína Schenka na váženou pozici. Vypravěč zde tak později popíše celé dění okolo Pražského Hradu od služebnictva po politiku. Mezi částmi Antonína Schenka se také prolíná shrnutí a názor Jindřišky Smetanové, takže se lze skutečně podívat na věc z více pohledu zároveň. Po dočtení několika stran si člověk může myslet, že Masarykovu rodinu i dobu, ve které se dříve žilo, v nadsázce, zná.

Info v kostce:

hodnocení na Databáze knih.cz: 78 %

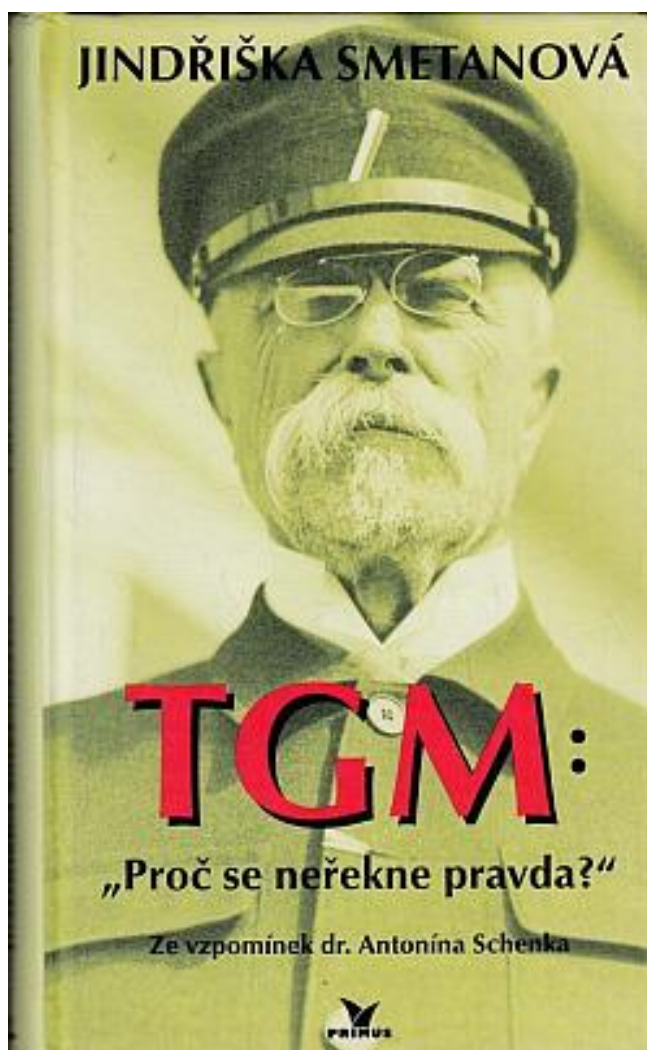
žánr: literatura naučná, memoáry, biografie

počet stran: 324

vazba: pevná

knihovna v KH: dostupná

knihkupectví: nedostupná

KDYŽ BÝVALO REÁLNÉ...

MLADÍK, CO TAK PĚKNĚ KRESLIL.

Kristýna Myřátská, C2A

Příběh Jiřího Ortena, jehož jméno nese čestně náš ústav, zřejmě všichni známe. Ostatně mnoho informací si můžeme kdykoliv dohledat na speciálních webových stránkách věnovaných tomuto nadanému studentovi a jeho rodině. Ovšem na tehdejší reálku docházelo mnoho dalších lidí, kterým plamínky naděje a odhodlání plály v očích. Jejich sny jim mohla překazit válka, nesvoboda, anebo svého cíle dosáhli, nicméně o nich přesto nemáme potuchy. Nač smutnit, když to lze změnit, a to hned jednoduše. V nadcházejících řádcích obdobných článků bych ráda v každém čísle tohoto časopisu alespoň jednoho „vypátraného“ jedince přiblížila. Tím samozřejmě nijak nechci zlehčovat píli kantorů či žáků, jakou věnovali podrobnému zpracování života výše zmíněného studenta, nebo dokonce jeho příběh samotný. Spíše raději rozšířím naše vědění o předchozích studentech, díky kterým ve studiu na kutnohorském gymnáziu máme tu možnost pokračovat.

První studující vyjmut ze seznamu časem provoněných ročenek je Josef Anderle, narozen na počátku jarního měsíce března roku 1881. Již v Obecní škole v Čáslavi u děkanského kostela projevoval své nadšení ke kreslení, jež doplňovaly velké ambice. A tak byl rodiči vyslán do 4. třídy na Reálné gymnázium v Kutné Hoře¹. I přes menší obtíže a nejistotu při přestupu na vyšší stupeň školy, díky svému nadání a preciznosti, v roce 1898 odmaturoval. Poté nějakou dobu pracoval jako volontér u firmy Brajfeld a Daněk (pozdější ČKD) v Praze, kde také začal studovat strojní fakultu.

K seznámení s panem profesorem Josefem Jedličkou² došlo nešikovným šlápnutím na nohu, jak vzpomínal Josef Andrle, který sám rozhovor, následující za tímto mylným činem, považoval za jeden z nejdůležitějších. V nadcházejících letech získává několik titulů a v meziválečné době se věnuje nejen činnosti pedagogické, ale i strojní hospodářské na ministerstvu zemědělství. Josef Anderle byl velkým podporovatelem mechanizace zemědělství³, a tak o tomto nově vzniklém studijním oboru píše hned v několika publikacích.

Svůj volný čas věnoval zmiňovaným výkresům, které mnohdy vtipně vyobrazovaly postřehy i zážitky života, z čehož lze usuzovat v následující příloze ze vzpomínek Josefa Anderleho shromážděnými rodinou:

Při jedné zábavě velmi pohotově kreslil ilustrace ke zpívanému textu. („Učitel se žáka táže, jak opice vypadá, aby popsal její zvyky, co nejraděj dělává. Žák bez rozmýšlení praví, to já velmi dobře znám, když tatínek z hospody jde, tak s ním dělá sem a tam.“) Zatímco Pepa kreslil rychle a zručně opici, zeptal se přítomný tatínek František: „Co je to za mladíka, co tak pěkně kreslí?“ Maminka řekla: „Ale tatínku, vždyť je to náš Pepán“ a tatínek se podivil „To je Pepán, koukejme...“

V roce 1911 se oženil s Bulharkou Věrou Sacharovou, později se z manželství narodily dvě děti, František a Věra. Přestože to byl člověk velice společenský, oblíbené několikahodinové procházky zejména v přírodě si dovedl vychutnat sám. O letních prázdninách tak se svou rodinou dojížděl do Jánského mlýna, jak se říkalo, na letní byt. Právě tam, v osadě Krchlebská Dubina⁴, v roce 1934 začne stavět prvorepublikovou vilu, která, i přes nástrahy doby 2. světové války, žije jeho rodinou dosud.

Značnou zálibou se pro něho stala i hudba, pěstoval u sebe hru na housle a klavír. Dcera Věra vzpomíná na návštěvy sv. Jakuba a s ním spojené poslechy Rybovy mše. Vzhledem k tomu, že se Josef věnoval, prakticky celý život, strojní technice, zamiloval se, obdobně jako později jeho vnuk, do vlaků. Fascinovaly ho nejen lokomotivy, avšak také nádraží, vůně vlaků i „volání dalek“.

Život strojaře, pedagoga a studenta budoucího GJO z nedaleké Čáslavi zhasíná v zimě roku 1959 v kruhu svých dětí a prvních vnoučat.

obr. č.:1; Fotografie Josefa Anderleho z roku cca 1909.

obr.č.:2; Maturitní tablo z roku 1898, kde vidíme Josefa Anderleho jako mladíka, na něhož poukazuje vkreslená šipka pro lepší orientaci.

Rozšiřující zajímavosti:

Mladičký Josef Anderle vstupuje do budovy na Komenského náměstí, která se v současné době předělává na vzdělávací středisko městské knihovny. Teprve až v roce 1898 se škola přesouvá do nové budovy v Kremnické ulici, v níž dnes sídlí Základní škola Žižkov.

Josef Jedlička byl profesorem, později rektorem ČVUT (1915-1916) v Praze. V roce 1909 založil Ústav pro zkoušení hospodářských strojů a motorů u zemědělského odboru ČVUT. Po 1. světové válce se zabýval reformou českého školství.

Použití strojů v zemědělské oblasti, kterou lze najít například v nedalekém Muzeu zemědělské techniky v Čáslavi.

Osada Krchlebská Dubina, známá též jako Dubina, se rozléhá nedaleko Čáslavi u vesnice Štrampouch.

Dnes je výročí úmrtí pravděpodobně nejslavnější japonské autorky, která si mě získala pro otevřené řešení témat, které byly/jsou tabu, úžasnými impresionistickými popisy a propracovanými dialogy. Proto jsem si dovolila zveřejnit její životopis, který je součástí mé seminární práce. (23. 11. 2020)

HIGUČI IČIJÓ

Anežka Špátová, V8A

Higuči Ičijó, vlastním jménem Higuči Natsuko, se narodila 2. května 1872. Její otec byl úspěšný podnikatel a byl si vědom Higučina spisovatelského talentu, proto ji už jako malou upřednostnil před ostatními sourozenci a co

možná nejvíce ji podporoval ve studiu. Moderního školního vzdělání se jí ale nedostalo; v jedenácti letech přerušila docházku kvůli nátlaku matky, která považovala za naprosto nepřijatelné, aby mladá dívka dosáhla vysokého vzdělání.²

Ve čtrnácti nastoupila do tradiční básnické školy Haginoja, kde výrazně převyšovala své spolužačky ve znalostech o klasických japonských dílech a ve skládání veršů. Avšak náhle se zhoršující rodinné poměry jí znemožňovaly se výrazněji projevovat, neboť byla stavěna do nižšího společenského postavení než její bohaté spolužačky. Situace se jen zhoršila smrtí otce roku 1889, který po sobě zanechal zkrachovalou živnost a nesplacené dluhy.³

Higuči musela v sedmnácti letech přesunout básnictví do pozadí a starat se o svojí ovdovělou matku a sestry, což byl takřka nemožný úkol ve zkorumpované, patriarchální společnosti. Snažila se uživit psaním, ale postrádala kontakty, postavení a potřebné vzdělání k tomu, aby nějaké ze svých děl mohla vydat.⁴

Své pocity beznaděje reflektovala ve svém deníku, jež si psala od patnácti let: „Nemohu být jako muž, získat vzdělání a pracovat ve společnosti. Co ze mě bude? Musím se postarat o stárnoucí matku.“⁵

Roku 1892 přece jen vyšlo několik krátkých povídek v malém časopise *Musašino* patřícímu novináři, u něhož Higuči za příplatek odváděla domácí práce. První zveřejněná povídka *Yamizakura* (*Sakura v šeru*) pojednává o tragickém milostném příběhu psaném v klasickém stylu, řešícím konflikt mezi láskou a sociálním postavením.⁶

I když byla Higuči opakovaně nabádána k tomu, aby místo klasického stylu psala radši zábavnou, populární literaturu, aby si mohla snadněji vydělat, odmítala. Svůj názor jasně formulovala ve svém deníku: „Chci být uznána jako spisovatelka a jsem rozhodnuta, že nikdy nebudu psát jako lehkomyšlní módní pisálkové (...). Netoužím po přepychu, krásně se oblékat, žít v nádherném domě. Snažím se zanechat literární odkaz na tisíc let, tak proč jej poskvřnit kvůli pomíjivému luxusu.“⁷

Nadále se věnovala četbě klasických textů, ale i současných autorů (např. *Kóda Rohan*) a psaní povídek do nejrůznějších časopisů. Objevovaly se v nich motivy vycházející z vlastní zkušenosti – sociální nerovnost a finanční obtíže. Hlavní hrdinové poučují čtenáře o morální síle, bojují proti nespravedlnosti a odsuzují sobeckost a hamižnost. V povídce *Yuki no hi*, (*Zasněžený den*) publikované roku 1893 v prestižním časopise *Bungakkai*, mladá, hlavní hrdinka vyjadřuje prudké

² Srov. JELÍNKOVÁ, Miriam. *Zápolení*. Praha 2008, s. 161-162

³ Srov. Tamtéž, s. 162

⁴ Srov. Tamtéž, s. 163-164

⁵ *Meidži bungaku zenshū*, Tokio 1972

⁶ Srov. JELÍNKOVÁ, Miriam, cit. d., s. 164-165

⁷ *Meidži bungaku zenshū*, Tokio 1972

a vášnivé zamilování a následný hluboký smutek a výčitky z nenaplněné lásky. Povídka se těšila velké oblibě a Higuči díky ní mohla v Bungakkai publikovat i další díla.⁸

Prodávání povídek Higuči ale k zabezpečení rodiny zdaleka nestačilo a pod stále narůstajícím tlakem došla k rozhodnutí, že psát pro peníze přestane. S matkou prodaly zbytek svého majetku a otevřely si krámk v zábavní čtvrti Joshiwaře poblíž Tokia. I přes všechno vynaložené úsilí ale krámk neprosperoval a brzo na to zkrachoval, proto byly

nuceny se opět přestěhovat, a to do chudinské čtvrti.⁹

Higuči se ocitla na vrcholu své tvorby a publikovala díla s jasnou dějovou linií umístěná v reálném prostředí. Na konci roku 1894 vydala povídku Ócugomori (V předvečer Nového roku) řešící morální dilema týkající se služky, která v největší nouzi ukradne drobné peníze své zaměstnavatelce. Toto dílo k Higuči přilákalo intelektuální mladé jedince a umožnilo jí tak během následujících dvou let publikovat dalších devět stěžejních povídek (např. V kalném proudu, Za úplňku).¹⁰

Náhle získaná popularita však Higuči neuspokojovala, protože nebyla brána vážně. „Devět z deseti návštěvníků sem přichází pouze ze zvědavosti, protože je fascinuje, že jsem žena (...). Pokud jsou v mých dílech neodstatky, nevidí je, cokoliv je na nich cenného, nedokáží vysvětlit.“¹¹

Roku 1896, v době, kdy Higuči onemocněla tuberkulózou, napsala své nejúspěšnější dílo, novelu Zápolení zveřejněnou v časopise Bungei kurabu, jež se setkala s největším ohlasem, a to paradoxně právě v době, kdy byla izolovaná a o pozornost nestála. Zemřela 23. listopadu 1896.¹²

⁸ Srov. JELÍNKOVÁ, Miriam, cit. d., s. 166-168

⁹ Srov. Tamtéž, s. 169-171

¹⁰ Srov. JELÍNKOVÁ, Miriam, cit. d., s. 171-172

¹¹ *Meidži bungaku zenšú*, Tokio 1972

¹² Srov. JELÍNKOVÁ, Miriam, cit. d., s. 172-173

„NA SVÝCH STUDENTECH MÁM NEJRADŠI JEJICH KREATIVITU A NEZKAŽENOST.“

ANEB MIMO TŘÍDU
S PETREM NĚMEČKEM

Dobrý den, pane učiteli. Ještě jednou děkuji, že jste přijal pozvání do našeho časopisu.

Dobrý den, je to pro mě pocta.

Začněme první otázkou, řekněme rozechřívací. Jak zvládáte současnou situaci?

Otázkou je spíš, zda jsem s tímto způsobem výuky nadšen. Popravdě, nejsem, ale kdo z učitelů je. Musel jsem se přizpůsobit podmínkám a přeorientovat se na práci s technikou. Ta mi není blízká, ale je to v současné době nutnost.

Pokud by Vám to nepřišlo příliš osobní, pověděl byste nám něco i o své rodině?

Tady se omluvím, ctím soukromí. Jen to, že jsem šťastně ženatý a mám dvě děti.

Spoustu lidí bere Vaše hodiny jako jedny z nejlepších, proč si myslíte, že děti a dospívající Vaše hodiny tolik baví?

Tato otázka by měla spíš směřovat na vás 😊, za sebe mohu jen říct, že mě můj obor baví a snažím se své nadšení předávat.

Dokážete oddělit práci od soukromého života nebo si školu někdy takzvaně ještě nosíte domů?

Ano, ale jsem zároveň schopný reagovat na studentské dotazy a připomínky i mimo svoji „pracovní dobu“. Učitelství je v tomto směru posláním.

Co máte na Vašich studentech nejradši?

Jejich kreativitu a nezkažené nápady, myslím tím, že každý z nás, kdo dělá svůj obor je tak trochu už zacyklený a občas je nutné přehodit výhybku. Dotazy studentů jsou pro mě inspirací

Co naopak nemáte rád? Nejen na studentech, ale i obecně na lidech? Jaké vlastnosti se Vám přičí?

Obecně závist a lež. Na studentech mrhání talentem, ale to je pro mladé typické, ještě si to pamatuji 😊.

O Vašich turistických pobytech se traduje všemožné... Například, jak řadíte v Chorvatsku na lyžích... Na co můžete studenty, které turisták čeká, nalákat?

O tom jsem nepřemýšlel, ale určitě se něco najde, hlavně, aby bylo možné uskutečnit v této době turistický kurz.

Chtěl jste vždycky učit? Co Vás k tomuto povolání přivedlo? A podpořila Vás rodina ve Vašem rozhodnutí?

To vyplynulo tak trochu samo, jsem z rodiny, kde jsou lékaři, zemědělci a učitelé. Moc na výběr tedy nebylo 😊. Mám rád pohyb a vše kolem živého, tak jsem šel studovat tělocvik a biologii. No, a tam si vybral učitelský obor. Jestli to budu dělat, jsem nevěděl, přišlo to až během studií, kdy jsem si přivydělával jako neaprobovaný učitel.

Jaký jste byl Vy sám jako student?

Na to by měl odpovědět někdo jiný, zpětně si myslím, že flákač 😊.

Je o Vás známé, že milujete koně, je to opravdu tak? Jaký vztah máte k jezdeckví?

Vyrůstal jsem mezi nimi. Už 3 generace mých předků se koňmi zabývalo. Asi mi nezbylo nic jiného, ale bránil jsem se tomu statečně 😊, teď jsou koně součástí mého života, stejně jako předchozích generací... takže vztah pozitivní 😊.

A pokud zrovna nejedíte, co jsou Vaše další zájmy kromě předávání vědomostí svým studentům?

Rodina.

Teď trochu odbočím od školy. Téma našeho třetího vydání je „Pravda“, jak vnímáte pravdu? Jak velkou roli ve Vašem životě hraje?

Pravda je složitá; každý má svou pravdu. Pokusím se to vysvětlit, co tím myslím. Zkuste si představit např. nějaký předmět, který je z každé strany jiný, třeba barevně. Každý se na něj bude dívat z té své strany a každý uvidí jinou barvu a každý bude mít pravdu. Pokaždé je jiná, přesto je to pořád ten jeden předmět...jde o ten úhel pohledu. Pokud myslíte pravdu ve smyslu říkat pravdu, pak to považuji za morální cnost.

A předposlední otázka, na které se dle mého názoru nejvíce ukáže typologie člověka. Jste právě teď šťastný?

Ano a jsem za to rád.

Je něco, co byste vzkázal čtenářům Orta?

Přál bych vám všem předně zdraví a také abyste našli obor a práci co vás baví, pak jde vše mnohem lépe. A v neposlední řadě také vnitřní klid a pohodu.

Děkuji za Vaše odpovědi. Ať se Vám daří!

Není zač, hezký den.

Aneta Neprašová, C1B

HOTEL U ČERNÉHO KONĚ

Kristýna Myřátská, C2A

Dům, jehož historie sahá až do dalekého 14. století. Ustál rozsáhlé přestavby i požár v roce 1823, avšak nezajem dnešních dob již ne. Pád zdi v parných dnech měsíce srpna tohoto roku se mu stalo osudným a my tak jeho ušlechtilou krásu, jakou budil v Kollárově ulici, obdivujeme jen z posledních černobílých vzpomínek.

Historie domu se skutečně píše již od dob středověkých, jak bylo zmíněno výše. Nicméně hostinec se v něm začíná provozovat až v 17. století, a to pod názvem „U Mědíků“, dnes známější spíše pro nedaleký hotel. Díky jeho bohaté minulosti se v něm lze setkat i s gotickými valenými sklepy z lomeného kamene, kam se mohl zatoulat i sám Mikuláš Dačický z Heslova a nebyl jediný. Povídá se, že svůj konec zde našel malíř Petr Brandl v roce 1735. Druhým názvem „Na Slovance“ vlastenectví vyjádřil zase věrný host hotelu Karel Havlíček Borovský. Teprve roku 1919 budova získává nový modernistický plášť, a tak se díky architektu Čeňku Dajbýchovi setkáváme s prosklenou kovovou markýzou, štukováním či legendárním reliéfem divokého koně, kterého krotí mocná lidská ruka. Snad právě z doby největší slávy pochází reklama (viz obrázek) vyjmuta z knihy Zdeňka Wirtha Kutná Hora (1912).

Válka změnila čas i společnost. Po roce 1948 hotel převzal národní podnik RaJ (Restaurace a jídelny) a v 70. a 80. letech zde byla zřízena vinárna U Groše ve sklepních prostorech. Ani odchod komunistického režimu objektu příznivě změny nepřinesl, nestáli majitelé svou péčí domu příliš nevěnovali. Přestože byla budova součástí památky UNESCO, zub času se jí nevyhnul. Odstranění elegantní markýzy (2013), zardění oken (2013), zřícení zdi, a nakonec demolice (2020). Jediným milým překvapením se stala zapomenutá reklama na rodném domě Jiřího Ortana upomínající na zubního lékaře.

Otázkou tedy zůstává, co se s místem bude dít. Do jaké míry může v této situaci město zasáhnout? A lze předejít podobným fatálním koncům starých domů v Kutné Hoře? Za odpovědi na tyto otázky děkujeme místostarostovi Kutné Hory, Vítu Šnajdrovi.

Zajímalo by mě, jak bude s prázdným místem naloženo? Pokud se nemýlím, vlastníkem je paní Lucie Češpivová, jakým způsobem může vedení města do budoucnosti tohoto místa zasahovat?

Hned na začátek upozorním, že tam nebude prázdné místo. Objekt je stále památkově chráněn a určitě z památkové ochrany nebude vyjmut. Zachované zde budou gotická sklepení, přízemí, a myslím, že i část prvního patra. Jelikož město není vlastníkem, může se vyjadřovat jako účastník řízení, tedy stavební úřad, k čemuž se přidá ještě památkový úřad. Paní majitelka nechává předělávat projekt, poněvadž první byl soustředěn na předchozí, celou, stavbu. Předpokládám, že tu vznikne nějaké ubytovací zařízení, hotel, nebo něco podobného.

Je skutečně pozdě zabývat se tím, zda se zboření objektu nedalo přeci jen nějak zabránit. Přesto v Kutné Hoře najdeme nespočet domů v podobném, dovolím si říci, chátrajícím stavu. Lze smutným koncům krásných vil/domů nějakým způsobem předejít? Ku příkladu uvedu Obrovu vilu na Žižkově v ulici Kremnická.

To je právě ten problém. Pokud město není vlastníkem, tak má velmi omezené nástroje ke změně, opravě, domu. K nějakým krokům může přistoupit ve chvíli, když stavba začne ohrožovat své okolí. V případě Obrovy vily mající devět vlastníků, kteří se nejsou schopni dohodnout, tak v tuto chvíli je na to město skutečně krátké.

Existuje přehled, kolik takových domů je v Kutné Hoře, těch naprosto nevyužitých?

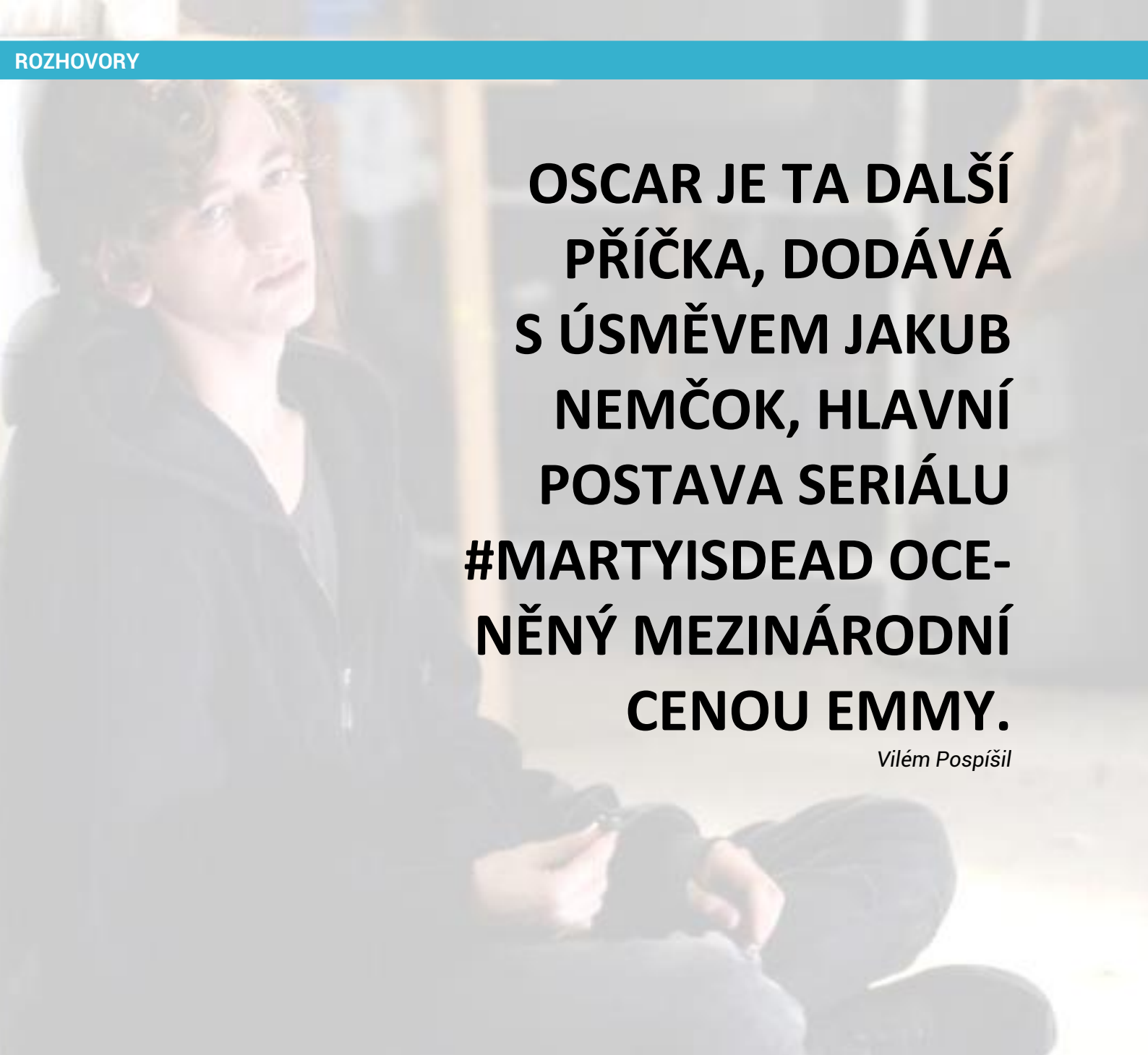
Přehled máme o městských domech, ku příkladu dům U Tří pávů nebo malínská škola, a ty město nějakým způsobem zkouší řešit. V současné době jde do zastupitelstva návrh, co dělat s domem U Tří pávů, kde sice město může být

aktivní, nicméně zase v rámci svých finančních možností, jelikož tyto staré domy, pokud nejsou pod dotací, jsou velice nákladné na rekonstrukci.

V 70. - 80. letech byl objekt zpřístupněn mládeži, snad se právě tato aktivita dá považovat za poslední. Měl jste k tomuto domu nějaký vztah?

Teď nevím, zda se k tomu mám přiznat, ale zrovna vinárna U Groše bylo místo, kde jsem občas trávil své mládí. Pak je to jistě vztah k historii, protože to byl jeden z nejvýznamnějších hotelů v Kutné Hoře a pokud se nepletu, Karel Poláček se o něm zmiňuje i ve své knize Hráči. O to více mě mrzí, co se stalo. Upřímně si myslím, že to bude na dlouhé lokte, neboť se bude prodlužovat stavební povolení, dojde k předělání projektu, k čemuž se budou vyjadřovat ještě památkáři i stavební úřad.

OSCAR JE TA DALŠÍ PŘÍČKA, DODÁVÁ S ÚSMĚVEM JAKUB NEMČOK, HLAVNÍ POSTAVA SERIÁLU #MARTYISDEAD OCE- NĚNÝ MEZINÁRODNÍ CENOU EMMY.

Vilém Pospíšil

Jako kluk nejdnou propůjčil svůj hlas ve filmu. Nyní se rodný Koliňák přesouvá od mikrofonu přímo na červený koberec při příležitosti přebírání cen Emmy. A to za úspěšný český seriál z dílny MALL.TV o kyberšikaně. Je mu herectví bližší než dabing? A jak on sám vnímá kvalitu současných českých seriálů?

Na začátek se tě musím zeptat, jestli jsi už dokázal zpracovat ten obrovský úspěch, kterého jste dosáhli?

Už ano. Ptala se mě na to velká spousta lidí a už chápu, co se nám vlastně povedlo. Je ale škoda, že k tomu došlo v takovéto složité době. Předávání mezinárodních cen Emmy probíhá každoročně v New Yorku a dost mě mrzí, že nebyla možnost se tam jet podívat a projít se po červeném koberci s dalšími hvězdami.

Seriál byl oceněn už dříve například v Brně, Austinu, či Marseille, ale předpokládám, že Emmy mezi těmito cenami rezonuje nejvíce.

Jednoznačně. Je to poprvé v historii, co byl český seriál nominován na Emmy, a zase dlouhou dobu se nic takového nemusí povést.

Jsi především dabér. Považuješ se po tomto úspěchu i za herce?

Já se za herce nepovažuji. Myslím, že herectví je řemeslo a člověk by to měl mít naučené. Ještě jsem se neprokopal k tomu, abych se za herce považoval.

A kdy myslíš, že to přijde? Hrál jsi v seriálu, který byl oceněn mezinárodní cenou Emmy, moc prostoru na to posunout úspěchy ještě výš už není. Možná ještě Oscar.

No, Oscar je ta další příčka, toho mám v plánu (smích). Myslím, že kdybych někdy získal nějakou stálou roli v českém seriálu, tak bych se za herce už asi trochu považoval.

Myslíš, že právě role Martyho ti přinese další, třeba ještě větší herecké příležitosti?

Já v to doufám. Dost se o tom mluvilo, dokonce se mi ozval člověk, jestli nechci agenta a tak dále. Každopádně ani nevím, jestli by se mi chtělo tady nějak zazářit. Dost mě duševně trápí, co se tady u nás točí za věci. Kdybych hrál v nějakém „nekonečném“ seriálu, asi bych se tím moc nechlubil. Vždycky, když člověk dělá nějakou práci rád, tak se rád pochlubí, ale tohle bych asi rád nedělal.

Ty jsi především dabér, dabuješ od dětství. Jak ses k tomu dostal?

Když mi byly tři roky, starší sestra začala dělat v castingové agentuře a řekla doma, že rodiče tam posílají fotky svých dětí a že se některé z nich uchytí, tak ať to zkusíme taky. Začali jsme tedy se sestrou jezdit na castingy a hráli jsme v pár reklamách. Když nám bylo asi osm, tak přišla nabídka na dabingovou školu, kterou vedla Hana Krtičková, známá dabingová režisérka, která dělá takovéto dabingové školičky, jelikož dětí je ve filmech hrozně moc, ale v dabingu málo. Tam jsme chodili asi půl roku a potom se to rozjelo. Když jsem později byl na střední, tak jsem jezdil dabovat dokonce i denně. Teď už nejezdím dabovat tak často. Také kvůli tomu, že jsem v takové mezifázi, kdy už nemám ten dětský hlas, ale ani ještě ten úplně dospělý, abych mohl dabovat ty mužské role.

Ty máš na kontě stovky dabingových rolí. Na kterou z nich nejvíce vzpomínáš?

To bude určitě postava Bricka ze seriálu Průměrnákovi. Daboval jsem ho deset let a přiznám se, že jsem měl trochu na krajíčku, když jsem dělal úplně poslední scénu.

Pojďme se ještě vrátit k Martymu. Hlavní téma toho seriálu je kyberšikana. Setkal ses s kyberšikanou někdy ty osobně?

Neznám nikoho, kdo by se setkal s takovou brutální formou kyberšikany, jako je v seriálu. Každopádně se třeba stalo, že unikly nějaké kamarádovy fotky, ale nijak to neřešil a za pár měsíců si na to vůbec nikdo nevzpomněl. To je třeba případ Martyho, kdyby to prostě nechal plavat, tak nemusel dopadnout tak, jak dopadl.

V poslední době vznikl například i dokumentární film V Síti. Myslíš, že tohle je ta cesta, jak s kyberšikanou bojovat? Prevence pomocí seriálů, filmů, videí?

Myslím, že dlouhou dobu byl problém lidem ukázat, jak taková kyberšikana vypadá. Podle mě jsme našli dobrý způsob, jak to veřejnosti předat a tím, že seriál byl takhle úspěšný, tak doufám, že to ten odkaz pošle ještě dál. Jak už jsem říkal v rozhovoru pro ČT, neberu to úplně jako filmový kousek, ale jako varovné video, které by měly vidět hlavně děti, ale i dospělí. V seriálu je jedna scéna, kdy se chce Marty svěřit svému otci a on ho odbyde, že musí do práce. Takže by to měl být i takový signál pro rodiče, aby svým dětem více naslouchali.

ROZHOVORY S VYSOKOŠKOLÁKY

Lucie Abigail Kopelentová, V7A

Epidemiologická opatření přinesla změny do všech oblastí. Distanční vzdělávání přineslo řadu komplikací jak pro studenty, tak pro učitele a samotné školy a univerzity. Ačkoli je distanční vzdělávání do jisté míry zvladatelné díky horovům přes video či nahraným přednáškách, prezenční výuku nenahradí. Jaké je to u nás na gymnáziu víme. Jak jsou na tom ale vysokoškoláci? Liší se jejich výuka značně od té naší? A co vy, maturanti, už víte, kam půjdete? Pokud jste se ještě stále nerozhodli, třeba vás nějaký obor, který Kuba, Kačka, Pepa nebo Štěpán studují, zaujme.

Jakub Štěpánek

Jakub Štěpánek je v druhém ročníku bakalářského studia na VŠCHT v Praze. Jeho obor je chemie.

„Jedná se vlastně o všeobecnou chemii – člověk by si myslel, že tak bude mít od všeho jen nějaké základy a nic víc. Realita je ale taková, že máme úplně všechno a co nejpodrobněji.“

Jak ses k oboru dostal? Jsi se školou spokojen?

O chemii jsem se zajímal dlouhodobě, později mě nejvíc zaujala anorganická chemie a věděl jsem, že tu bych chtěl do budoucna studovat. Avšak všichni mi říkali, abych se specializoval na konkrétní obor co možná nejpozději, a měl tak velký všeobecný přehled. Tak jsem tady, na oboru plném řešitelů národních kol Chemické olympiády. S oborem a školou jsem ale ve výsledku nadmíru spokojený a říkám si, že jsem měl opravdu štěstí. Začátky samozřejmě byly těžší, ale teď si to náramně užívám!

Co je při studiu chemie podle tebe nejdůležitější?

Přemýšlet a pochopit. Je třeba opravdu odhalit podstavu probírané látky, jelikož ji dost často pak aplikujeme v praxi. Nestací nám tedy znát například vzorečky z matematiky pro derivování, integrování, řešení diferenciálních rovnic, ale fakt jim porozumět. Můžu ale slíbit, že po tom to všechno učení další látky jde opravdu samo!

Jak je to u vás nyní s výukou? Jaké jsou rozdíly?

Jedeme teď aktuálně online. Cca první měsíc jsme měli během týdne dvoje laboratoře, nicméně ty již mít nemůžeme a v jednom případě je děláme dokonce „online“. Rozdíl je to velké samostudium. Na vysokých školách jsou přednášky a cvičení. V přednáškách je dovykládaná všechna teorie, interakce se studenty velká moc není, takže v online/záznamovém podání to vyjde stejně. Na cvičení se naopak v menších skupinkách probírá „teorie v praxi“ např. na příkladech. Zkoušíme si počítat a když nevíme, zeptáme se, či je nám správné řešení představeno a vysvětleno. Teď si z velké části musíme vystačit sami, protože čekání na online konzultaci nebo odpověď učitele je zdlouhavější.

Do jaké míry tě současná situace omezila?

Velmi. Kvůli karanténě teď aktuálně nemůžu vést chemický kroužek, řešit nové projekty, účastnit se vzdělávacích seminářů, dělat popularizační přednášky a cestovat po republice na různé akce. Nicméně s tím nic nenaděláme. Dokud budeme mít epidemii, nic z toho se nezmění – můžeme se maximálně snažit právě o její co nejdřívější ukončení.

Pracuješ na nějaké výzkumné instituci? Máš možnost tam teď být?

V současnosti pomáhám s výzkumem na Ústavu anorganické chemie AV ČR v Řeži u Prahy, a zároveň mám začít svojí vědeckou činnost přímo na VŠCHT kvůli bakalářské práci. Obě dvě instituce ale nedovolují, aby tam mohl být externí personál, takže bohužel ne.

Komu bys doporučil svůj obor?

Každému, kdo cítí lásku k chemii a má nutkání dozvědět se, jak se věci v ní skutečně mají. Náš obor bych přirovnal skutečně ke stylu zahraničních škol. Je z VŠCHT nejobtížnější, resp. nejvíce časově náročný, nebudu říkat, že ne, nicméně právě kvůli tomu máme ty nejlepší učitele, kteří jsou strašně ochotní, milí a je s nimi vždy domluva. Skutečně ta atmosféra je naprosto unikátní (i samozřejmě mezi spolužáky, když spolu trávíme tolik času) a za nic bych ji nevyměnil.

Kateřina Daňková

Kateřina Daňková, bývalá studentka našeho gymnázia, studuje na České zemědělské univerzitě v Praze. Je ve druhém ročníku studijního programu Inovativní podnikání/Tiimiakatemia® Prague.

„Tiimiakatemia® Prague je první studijní program v České republice založený na finském vzdělávacím přístupu. V tomto netradičním studiu týmově spolupracujeme, učíme se praxí a svobodně se vzděláváme. Co to znamená? Máme vlastní firmu, reálné zákazníky a děláme skutečné chyby, ze kterých se učíme.“

Jak se k takovému netradičnímu oboru dostala?

Psal se akademický rok 2018/2019 a já studovala svou první vysokou školu. Ke spokojenosti jsem však měla daleko. Proč? Neměla jsem ve škole žádné přátele, o které bych se mohla opřít. Snila jsem o vlastním podnikání, ale místo toho jen ležela v knihách a učila se teorii, která mě nebavila a neviděla jsem v ní smysl.

A pak, jako blesk z čistého nebe přišla Tiimiakatemia®.

Tiimi nabízela přesně to, co jsem ve vzdělávání postrádala. Možnost vzdělávat se v tom, co mě opravdu baví a zároveň je využitelné v praktickém životě. Učení se praxí. Jít na tuto školu bylo jedno z mých nejlepších (a nejzásadnějších) životních rozhodnutí. Díky tomuto studiu jsem našla samu sebe, naučila se přijímat zodpovědnost za své činy a mohla začít reálné podnikání.

Co je v tomto oboru nejdůležitější?

Podle mě je nejdůležitější mít chuť se aktivně vzdělávat a nebát se takřka denně opouštět své komfortní zóny. A špetka té šílenosti také neuškodí, jelikož již celý tento vzdělávací koncept je v porovnání s klasickými VŠ tak trochu šílený (v tom nejlepším slova smyslu.).

Jak probíhá distanční výuka?

Upřímně? Současný stav v podstatě vyvrací to, na čem si naše studium zakládá. A tím je každodenní face to face komunikace. Jako týmoví podnikatelé se denně scházíme v našich kancelářích, kde pracujeme na projektech. Také máme různé komunitní akce, týmové schůzky, rozhovory s našimi kouči či schůzky se zákazníky. Ale nyní musíme vše zvládnout online. A je to náročné. Pracovní věci typu projektové meetingy již zvládáme velmi dobře, ale firemní kultura se přes online buduje přeci jen hůř. Nicméně máme hlavy vzhůru a snažíme se tak, jak situace dovolí. Kupříkladu na „Zoom party“.

V čem tě tato situace nejvíce omezila?

Mimo mého studia se věnuji jezdeckví a za svým vlastním koněm jsem docházet mohla, i když to samozřejmě bylo za velmi přísných a omezených podmínek. Paradoxně to pro mě bylo i o něco snazší z hlediska dopravy, jelikož jsem do stáje nemusela dojíždět z 80 km vzdálené školy.

Komu bys doporučila svůj obor?

Tento obor bych doporučila lidem, kteří chtějí zkusit něco unikátního, získat nové přátele, tvrdě pracovat, poznat sami sebe a místo sezení v přednáškových aulách zažít reálné podnikání!

Za týmové podnikatele z Tiimiakatemia® Prague vás zdraví Kateřina!

Pokud se chcete o Tiimi dozvědět více, navštivte jejich [facebookové stránky](#) nebo [Instagram](#)¹³.

Těšíme se na Vás!

Josef Stanislav Tremel

Pepa Tremel je také bývalý student našeho gymnázia. Maturoval minulý rok a teď studuje v Brně na Právnické fakultě Masarykovy univerzity obor Právo a právní věda.

„Obor, který je zaměřen, jak už název napovídá, na právo, a to jak pozitivně právní odvětví jako občanské právo, trestní právo, ústavní právo, tak i obecné disciplíny jako právní dějiny, sociologie či právní teorie.“

Jak ses k právu dostal?

Už jako malý jsem velmi rád četl, uvažoval o věcech kolem mě, jak fungují či kdo stanovuje ona pravidla fungování. Později, když jsem byl už starší, jsem na škole objevil lásku k dějepisu, literatuře a společenským vědám, což velmi ovlivnilo mé další směřování. Na gymplu se tyto mé zájmy ještě umocnily a rozhodl jsem se, že bych chtěl studovat práva, popřípadě, pokud by to nevyšlo, „plánem bé“ byla žurnalistika. Na plán bé ale dojít nemuselo a na práva jsem se dostal. Jsem zatím velmi spokojen. Myslím, že jsem si vybral kvalitní školu, která mě jednak baví a jednak mám pocit, že studuji něco, co má pro mě i společnost nějaký smysl a čímž bych se chtěl jednou i živit.

Co je pro studenty práva při studiu nejdůležitější?

Studenti práv téměř neustále pracují s nějakými texty, takže bych řekl, že je podstatné rozvíjet verbální dovednosti, kritické uvažování a mimo jiné i schopnost číst mezi řádky a získané informace správně interpretovat. Dalším, o čem se domnívám, že se bezesporu hodí, je všeobecný přehled například o historii, kultuře či společnosti. A posledním, a troufl bych si říci i nejdůležitějším, prvkem je určitá hodnotová orientace, ochota uvažovat o tom, co je správné, co je morální, co by platit mělo a co by platit nemělo.

Jak u vás probíhá distanční výuka?

K mému překvapení probíhá distanční výuka poměrně hladce. Po počátečních rozpacích jsem se rozkoukal a musím říct, že Masarykova univerzita přes prázdniny nelenila a zajistila studentům kvalitní a přehledné zdroje informací. Samozřejmě se to prezenční výuce zkrátka nevyrovná, ale nemohu říct, že bych

¹³Facebook: www.facebook.com/tiimiakatemiaprague/. Instagram: www.instagram.com/tiimiakatemiaprague/.

měl vyloženě problémy, naopak v něčem to má i výhody: mohu si přednášku pustit z pohodlí domova, v županu a s hrnkem kávy. Čímž nechci říct, že bych se netěšil na opravdovou výuku, těším se moc! Nyní se dokonce spekuluje, že zkuškové bude normálně prezenčně, takže třeba nakonec strávím tento semestr i nějaký ten čas přímo v budově právnické fakulty, což by mě moc potěšilo.

Jaká omezení ti současný stav přinesl?

Co se týká samotného studia nijak extra, ostatně můj obor umožňuje poměrně pohodlně studovat z domova. Problém je v tom, že jsem se těšil na nové spolužáky a kamarády, zážitky a v neposlední řadě i nové „brněnské“ prostředí, v čemž mi korona stále hází klacky pod nohy. Měl jsem vymyšleno a domluveno několik projektů, do kterých jsem se chtěl zapojit, ale teď to bohužel nejde. Holt si na tu správnou vysokoškolskou atmosféru se vším všudy budu muset počkat o trochu déle.

Máš nějakou práci spojenou se svým oborem? Byl jsi v ní nějak omezen?

Chodím o víkendech vypomáhat do notářské kanceláře tady v KH, v čemž mi kromě pozitivního testu zatím nic nebránilo.

Komu bys doporučil studovat právo?

Lidem, které zajímá dění kolem nás, mají rádi společenské či humanitní vědy a chtějí poznatky z těchto oborů prakticky uplatnit, baví je číst, psát, publikovat, diskutovat, uvažovat.

Chtěl bys čtenářům něco vzkázat?

Dodal bych, že pokud by kdokoliv, kdo by se chtěl hlásit na práva (na kteroukoliv fakultu) a nevěděl si s něčím rady, může se mi na Facebook, Instagram, nebo i jinak ozvat a rád pomůžu. Mám ještě živě v paměti, jaký to pro mě byl stres a jak dlouho mi trvalo, než jsem se v systému přijímacích zkoušek zorientoval.

Štěpán Kubala

Štěpán Kubala, tak jako Kateřina a Pepa, studoval u nás na gymnáziu. Teď je v prvním ročníku oboru Veterinární hygieny a ekologie na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně.

Co tě k výběru tohoto oboru vedlo?

Dostal jsem se k tomu přes kamaráda své mamky, který je veterinář a poslední tři roky jsem mu mohl o prázdninách pomáhat v ordinaci. Upřímně jsem moc jiných variant ani nápadů neměl tak cesta byla jasná. Viděl jsem, že to dokáže být práce sice náročná, ale hodně různorodá, a to je hlavní podmínka co mám. Aby práce, co dělám, nebyla monotónní/nudná.

Jsi zatím se školou spokojený?

Myslím, že jsem zatím zažil málo na té škole abych mohl říci, jestli jsem plně spokojen či nespokojen, ale musím říci, že můj 1. den ve škole, který jsem ještě stihl, než se všechno zavřelo, byl celkem fajn, i když počítám to zmatené pobíhání po kampusu.

Co je při studiu tvého oboru nejdůležitější?

Rozhodne to nepodcenit. Ale když to chcete udělat tak to uděláte, si myslím. Co jsem zatím slyšel tak lidi i odcházejí sami, než že by to nezvládli, že je ta škola nebaví a nejsou to jen zvířátka.

Jaká je pro tebe distanční výuka?

V něčem je to pohodlnější rozhodně a musím říct, že se s tím učitelé i docela poprali a videa z některých přednášek jsou povedená, ale jelikož půlka rozvrhu jsou pokusy či cvičení a koukat se přes Teamsy, jak někdo něco navažuje na váze a pipetuje tam něco, není moc fajn. Zase ale chápu, že pro vyšší ročníky to musí být ještě o to horší.

V čem jsi byl současnou situací nejvíce omezen?

Těšil jsem se na poznání nových lidí v Brně a potkávání se se starými známými a povídání si o nových lidech a školách. To mi vadí asi nejvíc. Potom při cestě vlakem je to takový zvláštní. Člověk se bojí pomoci s kočárkem a pak když si dezinfikuje ruce vypadá jak idiot no.

Komu bys doporučil svůj obor?

Těžká otázka. Asi lidem, co by je to zajímalo ať to jdou prostě zkusit no. V tomhle je to těžký. Něco jako dělat recenzi na zajíce v pytli. Slyšel jsem, že když je normální provoz, je to super a komunita za mě taky báječná. Lidi z vyšších ročníků jsou taky v pohodě a rádi pomůžou ke komu na zkoušku, a tak, ale to už je asi na většině podobných škol.

**AUTORSKÁ
TVORBA**

Maik
9

Kuře
mikka', zradla'
do trávy jemně
a kře upada'.

Yishi' spada',
placi odlehi,
plati' země
přichází!

Ay a ja'
na'va roňava'
hvězdy nad náma
a už smísa'

Chci vypadnout jinam

Tam

kde není nikdo

O koho bych stál

(21)

Nesměle ses ozvala,
však pravdu máš jen ty,
já chci
tvé rty.

Dědek v křesle sedí,
na telku
tupě hledí,
nic není

Kroky tiché,
někdo vchází.
Já se bojím,
copak ti schází?

Chybí mi světlo
za tvým oknem.
Pojď se mnou
a hvězd se doeknem.

Veliký smutek.
Avšak vzít
si svůj život,
je strašný skutek.

Všechno zmrzlé,
pokryté ledem,
zůstává křehké
a bledé.

NAIVKA

VŘELOST OPADA- NÉHO JEHLIČÍ

Vanesa Borovičková, C2A

Na zdi visí obraz.
Stíny jsou sytých barev.
Na zdi visí obraz.
Promlouvá z něho klidný řev.

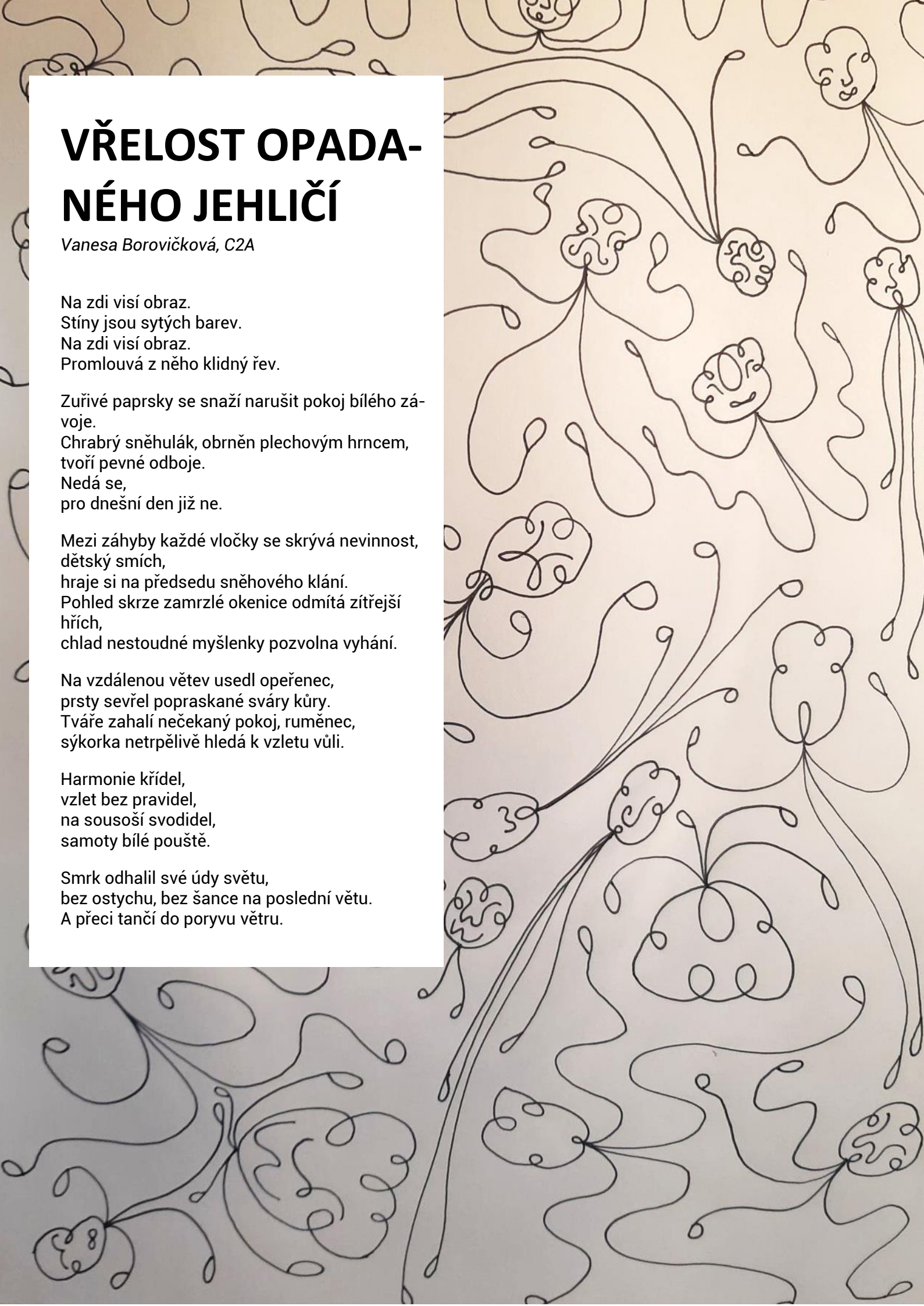
Zuřivé paprsky se snaží narušit pokoj bílého zá-
voje.
Chrabrý sněhulák, obrněn plechovým hrncem,
tvorí pevné odboje.
Nedá se,
pro dnešní den již ne.

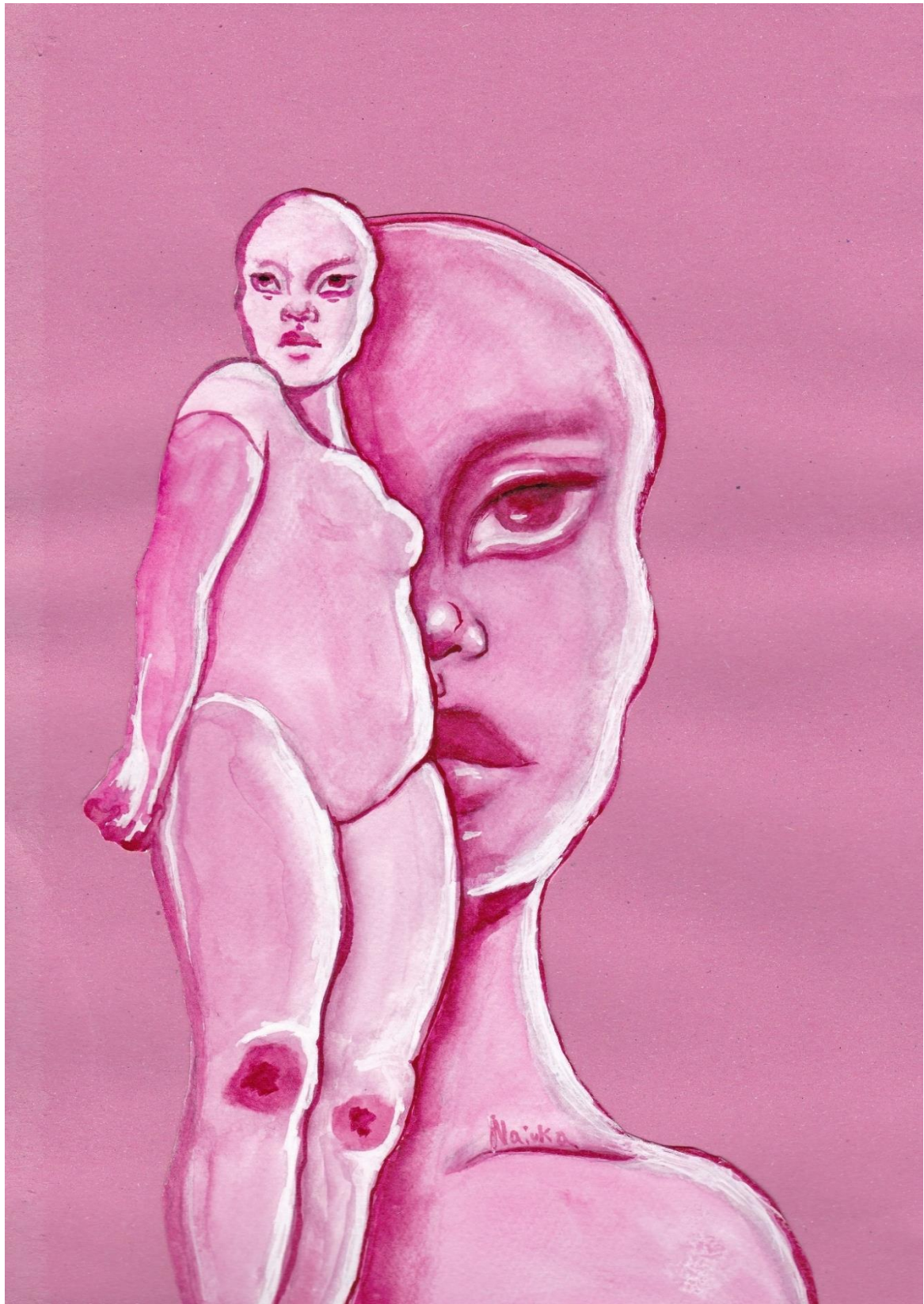
Mezi záhyby každé vločky se skrývá nevinnost,
dětský smích,
hraje si na předsedu sněhového klání.
Pohled skrze zamrzlé okenice odmítá zítřejší
hřích,
chlad nestoudné myšlenky pozvolna vyhání.

Na vzdálenou větev usedl opeřenec,
prsty sevřel popraskané sváry kůry.
Tváře zahalí nečekaný pokoj, ruměncem,
sýkorka netrpělivě hledá k vzletu vůli.

Harmonie křídel,
vzlet bez pravidel,
na sousoší svodidel,
samoty bílé pouště.

Smrk odhalil své údy světu,
bez ostychu, bez šance na poslední větu.
A přeci tančí do poryvu větru.

RESOLUTION DER KOMMUNARDEN

Bert Brecht, 1934

In Erwägung unserer Schwäche machtet
ihr Gesetze, die uns knechten soll'n
die Gesetze seien künftig nicht beachtet
in Erwägung, dass wir nicht mehr Knecht sein woll'n.

In Erwägung, dass ihr uns dann eben
mit Gewehren und Kanonen droht
haben wir beschlossen, nunmehr schlechtes Leben
vielmehr jetzt zu fürchten sogar als den Tod.

In Erwägung, dass wir hungrig bleiben
wenn wir dulden, dass ihr uns besteht
wollen wir mal feststell'n, dass nur Fensterscheiben
uns vom guten Brote trennen, das uns fehlt.

In Erwägung, dass da Häuser stehen
während ihr uns ohne Bleibe lasst
haben wir beschlossen, jetzt dort einzuziehen
weil es uns in uns'ren Löchern nicht mehr passt.

In Erwägung, es gibt zuviel Kohlen
während es uns ohne Kohlen friert
haben wir beschlossen, sie uns jetzt zu holen
in Erwägung, dass es uns dann warm sein wird.

In Erwägung, es will euch nicht glücken
uns zu schaffen einen guten Lohn
übernehmen wir jetzt selber die Fabriken
in Erwägung, ohne euch reicht's für uns schon.

In Erwägung, dass wir der Regierung
was sie immer auch verspricht, nicht trau'n
haben wir beschlossen, unter eig'ner Führung
uns nunmehr ein gutes Leben aufzubauen'n.

In Erwägung, ihr hört auf Kanonen
and're Sprachen könnt ihr nicht versteh'n
müssen wir dann eben, ja das wird sich lohnen
die Kanonen auf euch dreh'n.

USNESENÍ KOMUNARDŮ

Petr Franc, 2020

Bravše v potaz slabost, ukuli'ste
zákony, co raby z nás chtěj' mít.
Vaše normy porušíme, to je jisté,
neboť žádný z nás tu nechce rabem být.

Bravše v potaz, že pak jen hrozíce,
strašíte puškou, kanónem nás,
rozhodli jsme; než ze smrti mnohem více
z žití v psotě běhá nám po zádech mráz.

Bravše v potaz, že nás souží nouze,
neb jsme strpěli že pán nám krad',
ukázat chcem', že tabule ze skla pouze
dělí nás od chleba, který ztiší hlad.

Bravše v potaz, že dům pnete výše,
kdežto nás dali jste v plen ulic,
rozhodli jsme; v domech oněch chcem' mít skrýše,
neb už nestačí nám mrzká díra víc.

Bravše v potaz, že uhlí je příliš,
zatímco my bez něj mrzneme –
bravše v potaz, že nechcem' být promrzlí již,
rozhodli jsme, že si uhlí vezmeme.

Bravše v potaz, že sobě do kapsy,
sáhnout pro mzdu nám je pro vás vtip,
zabereme si továrny teď a pak si
žít budeme bez vás, radostně a líp.

Bravše v potaz, že to, co je vládou
slíbeno, je vždy jen pouhý mam,
rozhodli jsme, že pod vlastní samosprávou
lépe budovat se bude štěstí nám.

Bravše v potaz, že jen řeč kanónů
číte a jinou nejste s to čít,
proti vám budem' halt muset salvu onu
i s kanóny otočit.

VÁNOČNÍ PŘÍLOHA

KDYŽ SE ŘEKNOU VÁNOCE... VE SBOROVNĚ

Aneta Neprašová, C1B

Když nás zpovídají před tabulí, nebo vyvolávají na online hodinách, úplně asi nepřemýšlíme o tom, jaké je jejich oblíbené cukroví, že ne? O kom mluvím? Řeč je o těch, bez kterých bychom byli úplně nahraní!

Když jsem se zamýšlela, co by vás, naše čtenáře, mohlo zajímat ze všeho nejvíc, napadl mě článek o tom, jak prožívají svátky naši učitelé. Nezahálela jsem tedy a na základě dotazníku jsem sesbírala podklady pro vaše počtení. Naším učitelům jsem položila celkem sedm otázek. Zajímalo mě například, bez jakého filmu nebo pohádky si neumí představit Vánoce, nebo jaké mají rodinné tradice a zvyky.

V souboji cukroví se o první místo přely převážně tři druhy. Linecké, vanilkové rohlíčky a vosí/včelí úlky. Nakonec však s převahou zvítězily všemi milované vanilkové rohlíčky. Jeden z mála, kdo svou odpověď tak trochu vybočoval z davu byl pan učitel Černoorský, který přiznal svou slabost pro ořechové řezy se žlutkovou polevou – takže až budete někdo z vás propadat z fyziky, víte, jak si zlepšit známku... Naopak pan učitel Bartoň sice nezodpověděl, jaké je jeho nejoblíbenější, avšak dal nám skvělý tip na jednu pražskou cukrárnu, kde každoročně cukroví kupuje. Pokud byste stáli o kontakt či adresu, neváhejte a kontaktujte našeho pana angličtináře – rád vám to prozradí.

Pokud šlo o nejoblíbenější pohádku nebo film, opět masivně zvítězila naše klasika. Jde samozřejmě o Tři oříšky pro popelku s Libuškou Šafránkovou. Padaly zde také odpovědi jako Mrazík nebo česká zimní komedie S tebou mě baví svět, která je favoritem paní učitelky Sukové. Paní učitelka Březinová kromě Popelky také ocenila ultimátní vánoční biják s Hugh Grantem, Notting Hill. Stejně tak americkou romantickou komedii zmínila i paní učitelka Tůmová-v jejím případě šlo o stálici Pretty Woman.

U oblíbené koledy to už nebylo tak jednoznačné, přeci jen, každý z nás má tu svoji oblíbenou. Ve většině případů šlo o klasické písně jako například Chtíc, aby spal nebo Narodil se Kristus Pán. Od paní učitelky Kapitánové jsem však zjistila, že její oblíbenou písní je hit posledních let, Tisíc andělů od skupiny Čechomor.

Můj dotaz směřoval i na dávání dárků. Zajímalo mě, kdo radši dává, a kdo zase dostává. Díky tomu jsem se například dozvěděla, že u pana ředitele má tuto povinnost na starost jeho žena – prý dárky vždy obstará i krásně zabalí. Pan učitel Maňák zase připustil, že je v tomto směru „stydlivý“. Prý radši dárky vyrábí, než kupuje, anebo koupí opravdu jen maličkost.

Nakonec jsem si pro Vás ještě připravila menší kvíz, na jehož vytvoření nás přivedla paní učitelka Štrůblová, ve kterém si můžete zkusit uhádnout odpovědi některých již zmíněných učitelů. Pozor, objevuje se tam však někdo, o němž slovo ještě ani nepadlo. Správné řešení najdete na okraji stránky. Hodně štěstí.

1. „Nejsem věřící, ale mám rád tradice, a tak si rád zazpívám koledy, sedím u stromečku a raduji se z dárků. Jen na půlnoční nechodím, protože v kostele je zima a já mám rád v tuto vánoční chvíli pohodu a teplo.“

- a) Zděnek Maňák
- b) Vladislav Slavíček
- c) Lukáš Provaz

2. Na otázku o cukroví: „Pečeme. Naneštěstí je mé nejoblíbenější v podstatě každé. Ale z tácu doma první mizí včelí úly, potom ořechové pusinky, kokosky, rumové kuličky, pracny...Nejdéle vzdoruje linecké:)"

- a) Pavlína Březinová
- b) Štěpánka Králová
- c) Hana Wiesnerová

3. Na otázku o oblíbené vánoční písni: „So This Is Christmas od Johna Lennona. My jsme se totiž s Johnem narodili ve stejný den, i když každý v jiném roce“

- a) Petr Novotný
- b) Ladislav Douša
- c) Jindřich Bartoň

4. „Pominu-li klasický průběh Štědrého dne a večere, tak druhý den na Boží hod již 30 let dodržujeme tradici, kdy se u nás v domě setkávají další rodiny, které jsou díky nárůstu nových potomků čím dál tím početnější :-)"

- a) Ivan Bauer
- b) Vladislav Slavíček
- c) Jiří Posselt

5. „Štědrý den rozzáří mé tři děti. Neměli bychom zapomínat se na svět dívat i jejich očima“

- a) Ilona Gembiczka
- b) Dana Vepřková
- c) Václava Kapitánová

Tak jak? Znáte naše učitele dobře? Nebo Vás některá odpověď zaskočila? Uznávám, že je to docela těžké, tudíž vám to za celou redakci OrTa odpouštím a dovoluji sníst si jeden vanilkový rohlíček. A tímto zároveň i děkuji všem učitelům, kteří se na tvorbě odpovědí v dotazníků podíleli. Děkuji, moc jste mi pomohli. Veselé Vánoce!

TIPY NA DÁRKY

Monika Sladká, C2A

Nyní, když jsou všechny obchody zavřené, je těžké sehnat svým blízkým něco, co by je o Vánocích potěšilo. Nezoufejte! Kromě nakupování online jdou dárky i vyrobit!

- **Domácí scrub nebo bomba do koupele!** Tento trend jde lehce vyrobit s ingrediencemi, které máte v kuchyni! Na internetu najdete nespočet receptů na různé druhy! Tip: do prostřed bomby do koupele umístěte malou postavičku, aby pak darovaný měl milé překvapení.
- **Krabicový set** – vytvořte si téma, podle kterého nakoupíte menší dárky, které pak aranžujete do krabice! Příklad témat: filmový den, mamčin volný den, zahradní kit, co se u kutilů neztratí... Tip: místo krabice můžete dárky vkládat do pantoflů nebo do kuchyňské rukavice
- **Sušenkou sklenici!** Skvělý způsob, jak někomu darovat čerstvé sušenky! Do sklenice postupně nasypete všechny suché ingredience a na víko, či na sklenici, napíšete recept na sušenky.
- **Čajový stromček.** Spojte dvě ruličky od toaletního papíru a přiďtelejte na něj sáčky čaje tak, aby vytvořily krásný stromček.
- **Látková taška.** Na internetu najdete návody, jak udělat látkovou tašku i ze starého trička. Dobré je tašku ještě ozdobit, či na ni něco napsat.
- **Poukázky na domácí práce.** Je to rychlé a rodičům to udělá radost.
- **Vámi ozdobený hrníček/polštář/tričko.**
- **Záložky**
- **Čokoládové bomby.** Máte v rodině milovníka horké čokolády? Tento dárek je pro něj jako stvořený!
postup: V mikrovlnné troubě, nastavené na menší výkon, si po 15-20 vteřinách postupně (vyndejte, zamíchejte, vraťte zpátky) rozehvívejte čokoládu. Tekutou čokoládou natřete stěny silikonové formičky, je lepší udělat dvě vrstvy. Po zaschnutí vyndejte a vytvořte si páry čokoládových „kalíšků“ do jednoho přidejte kakao a marsmallow. Dejte kalíšky na sebe a zalepte je horkou čokoládou. Nyní stačí ozdobit a zabalit. Bombu stačí dát do horkého mléka a zamíchat.
- **Vlastní verze Dobble.** Dobble je známá hra, kde se hraje s kartami s obrázky. Zkuste udělat svojí vlastní verzi s obrázky, které pochopíte vy a vaši přátelé!

TIPY NA CUKROVÍ

Aneta Neprašová, C1B

Ahoj! Jedním z našich speciálních vánočních článků jsou tři recepty na zdravější verzi cukroví. Zde máte sepsány ingredience a postup. Vše je velice lehké, takže to zvládne i naprostý začátečník 😊

Perníčky

Potřebujeme na 1 dávku:

TĚSTO:

300 g celozrnné žitné mouky

3 vejce

50 g medu

1 polévková lžice perníkového koření

1 čajová lžička skořice

Trocha nastrohané citronové kůry

POLEVA:

1 bílek

30 g ochuceného proteinu (dle výběru)

20 g kukuřičného škrobu

1 čajová lžička citronové šťávy

POSTUP:

Vše smícháme v jedné míse a uhněteme v těsto, které necháme alespoň hodinu uležet v lednici. Jakmile je těsto dostatečně odpočaté, opatrně jej rozválíme na válu podsyaném moukou a našimi oblíbenými vykrajovátky vykrojíme perníčky, které dále položíme na plech, potřeme rozmíchaným vajíčkem a dáme péct na 10-15 min do předehřáté trouby na 200 °C. Hotové perníčky jíme buď samotné, anebo můžete polít polevou z vyšlehaného bílku s ochuceným proteinem, škrobem a citronovou šťávou.

Obrázek č.1

Proteinové košíčky

Potřebujeme na 6ks:

1/3 hrnku kvalitního arašídového másla

1 naběračka/lžička vanilkového proteinu

1 ½ hrnku rozeřtáté hořké čokolády

1 polévková lžice kokosového oleje

POSTUP:

Smícháme arašídové máslo s proteinem. Ve vodní lázni rozeřtíme hořkou čokoládu s kokosovým olejem. Do silikonových nebo papírových košíčků postupně začneme rozdělovat čokoládu i arašídové máslo. Nejdříve na dno všech košíčků dáme cca jednu polévkovou lžici (záleží na velikosti košíčků) čokolády a dáme ztuhnout do mrazáku (popřípadě do lednice). Když je čokoláda ztuhlá, přidáme vrstvu arašídového másla smíchaného s proteinem, nakonec vše důkladně zalijeme zbytkem čokolády. Pro ozdobení můžeme použít například nesolené arašídové nebo zrnka mořské soli. Opět dáme ztuhnout. Podáváme buď v papírových košíčcích, nebo (v případě silikonových) vyloupeme a necháme na talíři jen tak.

POZN. Recept je uveden na 6ks, avšak jde o velké (muffinové) formy, tudíž by dávka mohla vystačit i na 12ks v případě poloviční velikosti košíčků.

Obrázek č.2

Kokosové kuličky Rafaelo

Potřebujeme na 10 - 15ks:

1/2hrnku strouhaného kokosu + na obalení

1/2hrnku mandlové mouky (nebo nejmenno namletých loupáných mandlí)

2 polévkové lžíce včelího medu/jiného oblíbeného sirupu

1 celý vanilkový lusk

2 polévkové lžíce kokosového oleje

Špetka soli

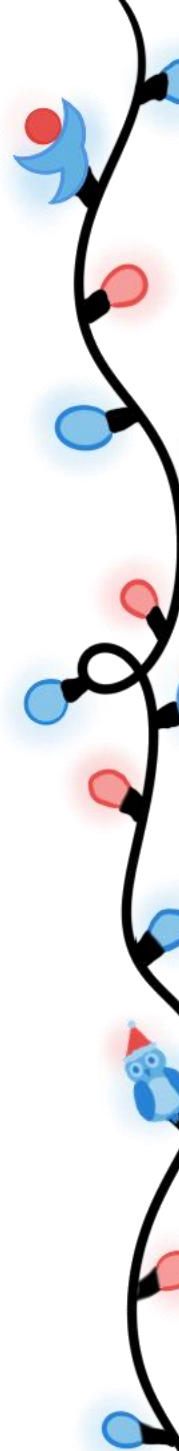
POSTUP:

Vše smícháme v mixéru, směs vysypeme buď do misky, nebo do hlubokého talíře a trochu ji zpracujeme. Následně vytvoříme kuličky (malé/velké záleží na vás) a každou ještě zvlášť obalíme v nastrouhaném kokosu. Necháme ztuhnout v lednici.

Všechny tři recepty jsou zdravé alternativy našich oblíbených sladkostí, avšak stejně chutné. Snad budou i vám chutnat. Hezké svátky.

Obrázek č.3

KUTNÁ HORA SNÍ VŠECHNU MOJI PRODUKCI, US- MÍVÁ SE VLASTIMIL KRTEL, MAJI- TEL NEDALEKÉHO RYBÁŘSTVÍ NA BYLANCE.

Kristýna Myřátská, C2A

V mnoha domácnostech jsou Vánoce ztělesněním klidu, vůní, dárků a především jídla. Jeden z nejtradičnějších vánočních pokrmů je samozřejmě kapr. Původ tohoto zvyku můžeme hledat například v řeckém označení „Ichthus“ – ryba – sloužící jako tajné heslo raných křesťanů, když byli pronásledováni. Zkrátka ryba na Vánoce nesmí chybět a Kutná Hora je tomu příkladem. Kousek pod naším gymnáziem se totiž nachází Rybářství na Bylance, kde se to rybami jen hemží. Jak se okolí malého rybářství za poslední dobu změnilo? A jaké ryby zde najdeme? Za odpovědi na tyto a další otázky děkujeme majiteli, Vlastimilu Krtilovi.

Když jsem se procházela listím zapadanou přírodou až k tajemným dvířkům do starého dolu, byla jsem překvapena změnou. Všude okolo mě se nacházely nové cestičky řeky Bylanky. Jste této renovace autorem?

Ano, autorem jsem samozřejmě já. Je zde vytvořen dánský systém, což znamená, že se do sádeček zabuduje i vzduchový systém, který tu vodu točí, rozproudí kolem dokola. Má to dobrý vliv, hlavně proto, že odvádí sedimenty a také v nemalé míře dodává kyslík. Přestavba trvá už dva roky, a ještě rok bude trvat.

Kolik druhů ryb chováte?

Zde mi to dopřává chovat druh lososovitých ryb, tedy pstruh potoční a duhový. U pstruha duhového dělám, jak jarní, tak i podzimní formy. Záleží na době vytření a také na jejich původu. Pokoušel jsem se i o lipana podhorní, ale na toho zde nejsou podmínky.

Jak jste se k rybám vůbec dostal?

Odmala jsem zbožňoval zvířata, toužil jsem něco dělat se zvířaty. A ve čtrnácti letech je těžké rozhodnout se, co dělat po celý život. Tak mi poradili rodiče. Tatínek navrhl řezníka, nebo rybáře. Rybařina mě bavila, ale oni v ní neviděli budoucnost, sice to bylo v době minulého režimu, kde takové typy zaměstnání byly, ale na Kutnohorsku to bylo horší. Nakonec jsem se tedy rozhodl pro rybařinu a myslím, že se to ve mně zlomilo až ve druháku, že jsem toto povolání hledal.

Chodí k vám Kutnohořané nakupovat ryby, ať už na Vánoce či na přes rok?

Ano, Kutná Hora je dobrá. Mohu říci, že mi Kutná Hora sní všechnu moji produkci, je to hezké. Pokud to převedu na počet obyvatel, zde žije asi 25 tisíc lidí i s okolními

vesnicemi a já nasazují 10 tisíc kusů. Takže na každého druhého jedna ryba.

Co pro vás znamenají Vánoce? Máte rád kapra s bramborovým salátem? Jak k tomuto zvyku vůbec přistupujete?

Když jsem byl zaměstnancem u rybářů, tak jsem si tento čas užíval naplno. Po pracovní době volný čas, tak jsem šel do města, koukal na výlohy a nakupoval dárky.

Teď v tom soukromém životě je to horší, kdy je opravdu pracovní tlak na takové výši, že mi tohle uniká a užiji si to opravdu až pětadvacátého. Nicméně, co se tradic týče, konzumace ryb je křesťanská tradice. Jak víme, Kristovi učedníci byli všichni rybáři, tam každý žil buďto z pastevectví, nebo z ryb. Já nepřekročím ten průměr ČR 1,5 kila na hlavu, ale ryby mám rád, když je někdo upraví.

Najdi v osmisměrci odpovědi na následující otázky.

1. Co znamená latinské slovo „adventus“, ze kterého vychází pojem advent, označující předvánoční období?
2. Kdo pravděpodobně přišel na svět na Štědrý den?
3. Z jaké země, ČR nejbližší, pochází tradice zdobení vánočního stromku?
4. Jaký britský spisovatel jemně ovlivnil svou povídkou "Vánoční koleda" Vánoce v západní kultuře?
5. Jak se jmenuje česká barokní ukolébavka, kterou napsal Adam Michna z Otradovic?
6. Červená květina, latinsky Euphorbia pulcherrima
7. Co se považuje za symbol Vánoc (jeden z mnoha)?
8. Doplň název písničky, jež zpívá sbor každý rok na vánočním koncertu GJO
_____, _____ it on the _____.

I C
N C
Z T H V
B N R L
O T A S S I
K R A L P A
I I I Z C T A V A N O C N I H V E Z D A
S C N I A Y K S T E R A Z A N S I Z E J
P G O T E L L M O U N T A I N S H O
O P E C H T I C A B Y S P A L C
Y K C I L S E J E A T O E E
R T V A E E I H C G L S
C H A R L E S D I C K E N S
A O N Z N E M E C K O A I E
A A R G A I M P R I C H O D Y G
A I C K E K P R I H S A E R
A A H K C A A T C C H A P A
T C T S C O Z D Z J
I D I S D N S I
A C S A

CITACE POUŽITÝCH INFORMACÍ A OBRAZOVÝCH MATERIÁLŮ:

- Pár stránek navíc

Zdroje obrazového materiálu:

Knižní tip – Zdroj obrázku: TGM: Proč se neřekne pravda? In: www.databazeknih.cz [online]. [cit. 2020-11-17]. Dostupné z: https://www.databazeknih.cz/img/bo-oks/79_/79164/big_tgm-proc-se-nerekne-pravda-1uw-79164.jpg

- **Hotel U Černého koně**

Zdroje informací:

1. Kutná Hora (Město a jeho umění); Zdeněk Wirth; 1912
2. Uctivý služebník aneb 999 kutnohorských živnostníků. Uctivý služebník aneb 999 kutnohorských živnostníků. 47–48. ISBN 978-80-86699-83-7.
3. Prazdnedomy.cz [online]. [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: <https://prazdnedomy.cz/domy/objekty/detail/2293-hotel-cerny-kun>
4. Bývalý hotel Černý kůň prochází rekonstrukcí, stavaři se snaží zabránit zřícení střechy [online]. [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: <http://www.svoboda.info/zpravy/kutna-hora/byvaly-hotel-cerny-kun-prochazi-rekonstrukci-stavari-se-snazi-zabranit-zri-ceni-strechy/>
5. Zřítíla se část zdi bývalého hotelu Černý kůň v Kutné Hoře. I s lešením. Kutnohorsky.denik.cz [online]. [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: https://kutnohorsky.denik.cz/zpravy_region/zritila-se-cast-zdi-byvaleho-hotelu-cerny-kun-i-s-pristavenym-lesenim-20200820.html
6. Dějiny kuchyně: Kutnohorský hotel Černý kůň měl jméno. Dnes je to památkově chráněná ruina. Dvojka.rozhlas.cz [online]. [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/dejiny-kuchyne-kutnohorsky-hotel-cerny-kun-mel-jmeno-dnes-je-pamatkove-chranena-7449908>

Zdroje obrazového materiálu:

1. Kutná Hora (Město a jeho umění); Zdeněk Wirth; 1912
2. Čp. 314 Kollárova ulice [online]. In: . [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: http://www.zmi-zelakutnahora.cz/img.php?src=/images/archiv/1910k_aut.nez._sou-krom_b.c._p_1013.jpg
3. Google street view, 2011 [online]. In: . [cit. 2020-10-31]. Dostupné z: <https://prazdnedomy.cz/upload/media/1910/6678.jpg>
4. Reklama zubního lékaře Kollárova; Kristýna Myřátská
5. Fotografie současného stavu domu; Kristýna Myřátská

- **Oscar je ta další přička, dodává s úsměvem Jakub Nemčok, hlavní postava seriálu #martyisdead oceněný mezinárodní cenou Emmy.**

Zdroje obrazového materiálu:

Oscar je ta další přička, dodává s úsměvem Jakub Nemčok, hlavní postava seriálu #martyisdead oceněný mezinárodní cenou Emmy. In: Ct24.ceskatelevize.cz [online]. [cit. 2020-12-06]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/3231870-jakub-nemcok-v-kuzi-martyho-jsem-nikdy-nebyl-serial-martyisdead-je-i-naucne-video>

- **Když bývalo reálné... aneb mladík, co tak pěkně kreslil**

Za poskytnutí veškerého materiálu děkuji rodině Josefa Anderleho.

Zdroje obrazového materiálu:

citace obrázku: Ing. Josef Jedlička. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2020-10-16]. Dostupné z: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Jedli%C4%8Dka_\(in%C5%BEn%C3%BDr\)#/media/Soubor:Josef_Jedli%C4%8Dka_\(1868-1938\).jpg](https://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Jedli%C4%8Dka_(in%C5%BEn%C3%BDr)#/media/Soubor:Josef_Jedli%C4%8Dka_(1868-1938).jpg)

- **Tipy na cukroví**

Zdroje obrazového materiálu:

Obrázek č1.-blog A cup of style

Obrázek č2.- shuangyskitchensink.com

Obrázek č3.- hungryforinspiration.com

- **Kutná hora sní všech-nu moji produkci, usmívá se vlastnil krtil, majitel neda-lekého rybářství na bylance.**

Zdroje obrazového materiálu:

1. Vlastní fotografie
2. Pstruh duhový – remontní jikernačka. In: Www.rybarstvinabylance.cz [online]. [cit. 2020-11-28]. Dostupné z: <http://www.rybarstvinabylance.cz/userFiles/fotogalerie/7cimq2043-1.jpg>
3. Obrázek 1. In: Www.rybarstvinabylance.cz [online]. [cit. 2020-11-28]. Dostupné z: <http://www.rybarstvinabylance.cz/userFiles/1.jpg>
4. Kapr. In: Www.rybarstvinabylance.cz [online]. [cit. 2020-11-28]. Dostupné z: <http://www.rybarstvinabylance.cz/fotogalerie->

VYDÁNÍ 3 | PROSINEC

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2020
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Fotografie (obecné, titulní): Alžběta Botková a Lucie Hejná

Ilustrace a logo: Monika Sladká

Korektura: Alenka Votavová, Alice Havelková, Aneta Neprašová

Editace a formátování: Vanesa Borovičková a Kristýna Myřátská

Gymnázium
Jiřího Ortena
v Kutné Hoře

@gjo_kh

@gjo_memes